

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ
ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

**Ο ΚΥΝΗΓΟΣ
ΠΕΤΑΛΟΥΔΩΝ**

Οι ιθαγενείς της Πέρα Ζούγκλας είναι άγρια φυλή. "Αν πέσουν στα χέρια τους λευκοί άνθρωποι, τους βράζουν σε μεγάλα πήλινα καζάνια. Τους τρώνε.

"Ο Γκαούρ, ή Ταταμπού κι' ό Ποκοπίκο ζουνε ακόμα στην ιερή Σπηλιά. Έκεί πού τους έχουν εγκταστήσει οι μαύροι Καννίβαλοι.

Σήμερα τó πρωτό ό φοβερός καί τρομερός νάνος έτοιμάζεται

**Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ**

για δρόμο. "Ακο-
νίζει σ' ένα λου-
ρί τη σκουρια-
σμένη κι' όδον-
τωτή χατζάρα

του.

"Η πανώρια Έλληνίδα τόν βλέπει. Χαμογελάει :

— Για πού με τό καλό, Πο-
κοπίκο ;

"Ο «Δυσθεόρατος "Αντρακλας»
μουρμουρίζει βαριά :

— Παγαίνω νά κάνω επιθεώ-
ρηση στό Κράτος μου. Στό ά-
ξυπόλυτο Βασίλειο ! Τυχχάνω
«άνθυπασπιστάρα» τοῦ... "Ανθυ-

πομεγαλειότατον. Ὀλέ !

Βγαίνει μεγάλωπρος ἀπ' τῆ σπηλιά. Καμαρώνει σάν γύφτικο σκεπάρνι !

Σὲ λίγο ξαναγυρίζει ἀλαφιασμένος.

— Τί τρέχει Ποκοπίκο ;

— Ἦσαν τὰς, τάξις καὶ ἀσφάλεια καθ' ἀπαξάπασαν τὸ Κράτος ! Ἦρθα νὰ σὰς πῶ νὰ μὴ μὲ ἀναμένετε περὶ διὰ μᾶσαν.

— Θ' ἀργήσεις ;

— Θ' ἀργέσω. Ὁ ἡρωϊκὸς ὄχλος μ' ἔχει καλέσει εἰς ἐπίσημον γεῦμα.

— Μπᾶ ! Καὶ τί καλὰ θὰ σὲ φιλέσουνε ;

— Βραστὸ ἀυγολέμονο ! Ἔχουν ἓνα σφαγτὸ τετράπαχο. Νὰ γλύφεις τὰ δάχτυλά σου !

— Ζαρκάδι ;

— Ὁχι. Τόν... κόντε Τζουτζοῦκο, μετὰ συγχωρήσιος !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας πετιέται ὀρθὸς :

— Ὁ λευκὸς ποὺ κυνηγάει τίς πεταλοῦδες βρίσκει' ἐδῶ ; Τὸν ἔχουν πιάσει οἱ ἄγριοι ; Λὲς ἀλήθεια ;

— Νὰ μὴ χαρῶ τῇ χατζάρα μου ! Μόλις τὸν ρίξανε στὴ μεγάλη καζάνα. Ἀκόμα δὲν τὸν ἔχουνε... ξαφρῖσει !

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ἰαταμποῦ γίνοντ' ἔξω φρενῶν :

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ! Νὰ κάνουνε βραστὸ τὸν ἄνθρωπο !

Παρατᾶνε ἀμέσως τὴ σπηλιά. Τρέχουν κατὰ τὸ μεγάλο χωριό.

Ὁ Ποκοπίκο κατατσακίζεται νὰ τοὺς φτάσει. Διαμαρτύρεται λαχανιασμένος :

— Σὰς περικαλῶ ! Γιατὶ στε-

νοχωριόσατε. Ἀφοῦ εἶναι πράμμα ποὺ διορθώνεται. Δὲν σὰς γουστᾶρει βραστός ; Πολὺ καλὰ. Θὰ τὸν κάνουμε ροσμπίφ ! Τί ἄλλο θέλετε ;

Καὶ νά: σὲ λίγο φτάνουν σὲ κάποιο μεγάλο ξέφωτο.

Οἱ καννίβαλοι χορεύουν τρελλά. Ἀλαλάζουν ἄγρια γύρω σ' ἓνα πρωτόγονο πῆλινο καζάνι. Μέσα σ' αὐτὸ βρίσκεται ὁ ἀπεριγράφτος γερμανὸς ἐντομολόγος. Ὁ δόκτωρ Τζοῦκ, ὅπως λέγεται. Τὸ παρατσούκλι «κόντε Τζουτζοῦκος» τοῦ τῶχει κολλήσει ὁ τρομερὸς νάνος.

Ὁ ἄμοιρος καθηγητῆς χοροπηδάει μέσα στὸ καφτὸ νερό. Βράζει μαζί μ' ὁλόκληρο τὸν ὀπλισμό του: Τὰ μαχαίρια, τὰ κουμπούρια, τὸ δίκανον, τὴν ἀπόχη καὶ τὸ θρυλικὸ κανονάκι του.

Ὁ Ποκοπίκο ξεκαρδίζεται στὰ γέλια, Στὴ στιγμὴ σκαρώνει τ' ἀπαραίτητο στιχάκι. Τοῦ τὸ σκάει:

— «Κουράγιο, Τζουτζοῦκάκο [μου]

μὴ σὲ πτοοῦν οἱ πόνοι!

Σὲ καμμιὰ ὥρα, σίγουρα,
θὰ φᾶς βραστὸ .. κανόνι!»

Ὁ Γκαοῦρ παρακολουθεῖ γιὰ λίγες στιγμὲς τὸ τρομερὸ μαρτύριο τοῦ ἄμοιρον λευκοῦ.

Τώρα σφίγγει μὲ λύσσα τὴ γροθιά του. Δίνει τρομάχτικὸ χτύπημα στὸ πῆλινο καζάνι. Τὸ σπάει. Τὸ χέρι του μιάτωνα.

Ὁ Δόκτωρ Τζοῦκ λευτερώνεται. Ὅμως βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια.

Οἱ Καννίβαλοι κατσουφιάζουν. Μαζεύονται μπουλούκια • μπου-

λούκια. Κουβεντιάζουν σιγά. Χειρονομοῦν παράξενα.

Ὁ κόντε Τζουτζούκος εἶναι φοβερά μύωπας. Ἀκόμα καὶ βαρakoúει. Περνάει τὸ σωτήρα του γιὰ γυναῖκα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, δεσποινίς. Τὸ καψτὸ νερὸ μὲ στεναχωροῦσε. Ἐγὼ συνηθίσει στὰ κρύα ντούς!

Ὁ Γκαοὺρ νοιώθει τοὺς καπνοὺς τῆς φωτιάς νὰ τὸν πνίγουν. Διατάζει τὸν Ποκοπίκο:

— Χύσε νερὸ νὰ τῇ οὐβύσεις.

Ὁ νάνος ὑποκλίνεται κωμικά:

— Μάλιστα, μαμζέλ... Γκαου-
ρία!

Ὁ γερμανὸς ἐντομολόγος ἐξη-
γεῖ στὸ μελαψὸ σωτήρα του:

— Ἐγὼ ὁ καυμένος κυνηγοῦ-
σα μιὰ σπάνια πράσινη πετα-
λούδα!...

Δείχνει τοὺς ἀνθρωποφάγους.
Συνεχίζει:

— Τυχαῖα μὲ βρῆκαν οἱ κύ-
ριοι ἀπ' ἐδῶ... Μὲ τραβοῦσαν
νὰ πάω μαζί τους. Ἐγὼ δὲν ἤ-
θελα. Θᾶχανα τὴν πεταλούδα
μου. Ἐκεῖνοι τίποτα! Μὲ χτυ-
πᾶνε σὺν χαλῇ. Μὲ κλωτσᾶνε
σὺν μπάλλα! Μοῦ κάνουνε χί-
λους δυὸ ἐξευτελισμούς. Μὲ ρί-
χνουν κάτω. Μὲ τραβοῦν ἀπ' τὰ
ποδάρια! Μὲ σέρνουν ἐδῶ. Ἀ-
μέσως ἀνάβουν φωτιά. Μὲ ρί-
χνουν στὸ καζάνι! Μὲ βράζουν!
Τρομερὸ, δεσποινίς μου! Μὲ τ'
ἀστεία τους ἔχασα τὴν πράσινη
πεταλούδα!

Ἡ πανώρια Ταταμποὺ ρίχνει
μιὰ ματιὰ στὰ μαχαίρια καὶ στὰ
κουμπούρια του. Ρωτάει χα-
μένα:

— Σὲ χτύπησαν, σὲ κλώτσι-
σαν! Παρά λίγο νὰ σὲ βράσουν

Ὁ τερατάνθρωπος. Μποχάρ κα-
ταbroχθίζει τὸ ἄμοιρο θῦμα του.

καὶ ζωντανό. Τότε, γιὰτὶ σέρ-
νεις πάνω σου ὅλ' αὐτὰ τὰ
ὄπλα;

Ἀποκρίνεται σοβαρά:

— Ἔτσι.. Γιὰ μιὰ ὥρ' ἀνάγ-
κης!

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει ξετρελλα-
θεῖ μὲ τὰ μαχαιροκούμπουρα
τοῦ σοφοῦ ἐντομολόγου. Τὰ κυ-
τᾶζει μὲ θαναασμό. Τὰ σκαλί-
ζει.

— Φίνες οἱ «σκοτῶστρες» σου
μάγκα!

Πρὸ παντὸς ἐνδιαφέρεται γιὰ
τὸ κανονάκι:

— Κάνουμε τράμπα, φίλε; Νὰ
σοῦ δώσω τὴ χατζάρα, νὰ μοῦ

τὸ δώσεις!

Τὴν τραβάει ἀπ' τὴ θήκη. Τοῦ τὴ δείχνει.

Ὁ Καθηγητὴς κυττάζει τὴ σκουριασμένη κι' ὀδοντωτὴ λάμα τῆς. Γελάει:

— Τὶ νὰ τὴν κάνω, παιδί μου ;

Ὁ νάνος μουρμουρίζει:

— Νὰ σφάζεις καὶ νά... ξουρίζεις! Αἰθέρας ἢ ἀφιλότιμη !

Ὁ Ποκοπίκο σκαλίζει τώρα μιὰ λεπτὴ ἄλυσίδα. Κρέμμεται ἀπ' τὸ κανονάκι.

— Τ' εἶν' αὐτὴ μπάμπια;

Ὁ Τζουτζούκος τρομάζει:

— Μή, παιδί μου! Μὴ τὴν τραβήξεις! Θὰ πάρει φωτιά τὸ κανόνι!

Ὁ Γκαοὺρ φωνάζει στοὺς μαύρους ἰθαγενεῖς:

— Αὐτὸ ποὺ πῆγατε νὰ κάνετε, δὲν πρέπει νὰ ξαναγίνει. Ὁ Ἀρχοντας Ταρζάν, δὲν θέλει νὰ τρώτε ἀνθρώπινο κρέας. Ὁποῖος ξαναφάει, θάχει νὰ κάνει μ' ἐμένα. Θὰ τὸν κάψω ζωντανό !

Οἱ Καννίβαλοι ἔχουν γίνει θηρία. Ὁ Γκαοὺρ τοὺς ἄρπαξε μεσ' ἀπ' τὸ στόμα τὸν παχὺ λευκὸ ἀνθρώπο.

Οἱ φύλαρχοι κι' οἱ μάγοι τοὺς ἀλαλάζουν ἀγρία :

— Κάτω ! Δὲν σέ θέλουμε Ἀρχοντα! Θὰ φάμε κι' ἐσένα καὶ τὴ γυναῖκα σου!...

Ταυτόχρονα ὅλοι μαζί, χύνονται νὰ τοὺς κατασπαράξουν.

Ὁ Ποκοπίκο τραβάει τὸν κόντε Τζουτζούκο. Σκαρφλώνουν σ' ἓνα εὐκόλο δέντρο.

— Κάτσε μάγκα νὰ σπάσεις πλάξ.

Ὁ ἐντομολόγος βρυρακούει.

Παρεξηγεῖ. Θυμώνει:

— Γιατί μὲ βρίζεις, παλιό-παιδο; «Βλάξ» εἰσὶ ἐσύ !

Ὁ νάνος κουνάει τὸ κεφάλι. Μουρμουρίζει:

— Μεγάλη μυωπία ἔχεις στ' αὐτιά, φίλε. Νὰ φορέσης γυαλιά.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κι' ἡ πανώρια Ἑλληνίδα, μένουν κάτω.

Ὁ Γκαοὺρ σπάζει γρήγορα ἓνα χοντρὸ κλαδί. Ἡ Ταταμποὺ τραβάει τὸ μαχαίρι.

Τρομαχτικὴ μάχη ἀρχίζει.

Οἱ Καννίβαλοι οὐρλιάζουν ἀπαίσια. Σὰν λυσσασμένοι βρυνκόλακες. Χτυπᾶνε μ' ἀφάνταστη ὀρμὴ τοὺς ἀτρόμητους ἀντίπαλους.

Σὲ μιὰ στιγμή ἓνας ἀπ' τοὺς φύλαρχους ἔρχεται κρυφὰ πίσω ἀπ' τὸ μελαψὸ γίγαντα. Μὲ τὸ κοντάρι του τὸν χτυπάει ὑποὺλα στὸ κεφάλι.

Ὁ Γκαοὺρ ζαλίζεται. Τὸ ρόπαλο ξεφύγει ἀπ' τὰ χέρια του.

Ὅμως ἀμέσως συνέχεται. Κάνει κάτι ἀφάνταστα τρομαχτικό: Ἀρπάζει ἀπ' τὰ πόδια τὸ φύλαρχο. Τὸν μεταχειρίζεται σὰν ρόπαλο Μ' αὐτὸν χτυπάει τοὺς ἄλλους ἀραπάδες.

Ὁ ὑπέρροχος Ἑλληνας εἶναι ὁ πῶς δυνατὸς ἀνθρώπος τοῦ κόσμου. Ὅπως κι' ὁ Ταρζάν.

Πάνω στὸ δέντρο ὁ Ποκοπίκο ἔχει κολλήσει τοῦ Τζουτζούκου :

— Τὸ λοιπὸν θὰ κλείσουμε τὴ δουλειά ; Τοῦ λόγου σου θὰ μοῦ δώσεις τὸ κανονάκι μὲ τὴν ἄλυσιδίτσα. Τοῦ λόγου μου θὰ σοῦ δώσω τὴν ἀθεόφοβη χατζάρα μου. Νὰ σφάζεις καὶ νὰ ξουρί-

ζεσαι κόντρα ! 'Αμέεε !

Καὶ δόστου σκαλίζει τὰ τρομερά σύνεργα τοῦ κ. Καθηγητοῦ.

Ἐκεῖνος τὸν σπρώχνει. Κυττάζει κάτω τὸ μακελιὸ πού γίνεται. Ρωτάει :

— Τί κάνουν αὐτοί, παιδί μου ; Χορεύουνε ;

— Βέβαια. Δὲν τοὺς γλέπεις ;

— Μπράβο ! ὦρατος χορός !

Πῶς λέγεται ;

Ὁ Ποκοπίκο μουρμουρίζει ;

— Καρσιλαμάς !

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ γιὰ ὥρα πολλή παλεύουν σάν μανιασμένα λιοντάρια.

Ὅμως οἱ Καννίβαλοι εἶναι ἀμέτρητοι. Τοὺς χτυπᾶνε μ' ἀφάνταστη ὀρμή. Μὲ μεγάλο μίσος καὶ φανατισμό.

Οἱ δυὸ ὑπέροχοι σύντροφοι φτάνουν σιγά-σιγά σὲ τραγικὴ θέση.

Καὶ νά : Οἱ Καννίβαλοι κάνουν, ὅλο μαζί, μὰ τελευταῖα ἐπίθεση.

Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς καταφέρνουν ν' ἄρπάξουν τὴν Ταταμποῦ. Γρήγορα πέφτει στὰ χέρια τοὺς κι' ὁ Γκαούρ.

Δένουν καὶ τοὺς δυὸ μὲ γερά χορτόσχοινα. Τοὺς γκρεμίζουν κάτω.

Ὁ ὕπουλος Φύλαρχος — τὸ ζωντανὸ ρόπαλο — βρίσκεται τώρα σὲ κακὰ χάλια. Μὲ τρομερὴ προσπάθεια καταφέρνει νὰ σηκωθεῖ. Νὰ σταθεῖ στὰ πόδια του.

Ἀλίμονο ! Ἡ κακιὰ ψυχὴ του διψάει γιὰ ἐκδίκηση. Τραβᾶει τὸ μαχαίρι. Τὸ σφίγγει μὲ λύσσα. Χύνεται νὰ σπαράξει τὰ στήθια τῶν δυὸ σκλαβωμένων συτρόφων,

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμποῦ κυνηγᾶνε τὰ μαύρα φαντάσματα.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ εἶναι χαμένοι. Τρεῖς στιγμὲς ζωῆς τοὺς μένουν ἀκόμα.

Πάνω ἀπ' τὸ δέντρο ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς γάνος στριγγλίζει :

— Πίσω μικρόβια καὶ σᾶς ἐφαγαααα !

Ταυτόχρονα ἄρπάζει τὴν αλυσιδίτσα τοῦ κανονιοῦ τοῦ κόντε Τζουτζούκου. Τὴν τραβᾶει μὲ δύναμη.

Τὸ κανονάκι παίρνει φωτιά. Τρομαχτικὸς κρότος ἀντηχεῖ.

— Μπούουουμμ !

Ὁ ἄμοιρος Ἐντομολόγος χάνει τὴν ἰσορροπία του. Γκρεμο-

τσακίζεται απ' τὸ δέντρο. Σκάει κάτω σὰν καρπούζι.

Οἱ Καννίβαλοι τρομάζουν ἀφάντιστα. Νομίζουν πὼς ὁ Θεὸς Κράουμπα ρίχνει κεραυνὸ νὰ τοὺς κάψει !

Πρῶτος ὁ κακὸς φύλαρχος μὲ τὸ μαχαῖρι παρατάει τὰ θυμάτά του. Τὸ βάζει στὰ πόδια. Στὸ φευγτὸ τὸν ἀκολουθοῦν κι' οἱ ἄλλοι ἀρπαῆδες. Τρέχουν ὅλοι νὰ σωθοῦν. Ὁ Ποκοπίκο πηδάει απ' τὸ δέντρο. Τραβάει τὴ χατζάρα του. Κόβει τὰ χορτοσχοίνα. Λευτερώνει τοὺς σκλαβωμένους φίλους του.

Ἀμέσως σηκώνει μὲ καμάρι ψηλὰ τὸ κεφάλι. Λαλάει σὰν κοκορόπουλο :

— Ζήτω ἐγώσω ! Ζήτω τοῦ λόγου μου ! Ζήτω τῆς ἀφεντιάς μου !

Ὁ κόντε Τζουτζοῦκος τρίβει τὰ πονεμένα κι' ἀπέραντα πιονά του. Κλαίει σὰν μωρὸ παιδί.

Ὁ νάνος τοῦ κολλάει πάλι γιὰ τὴν τράμπα. Αὐτὴ τὴ φορὰ κάνει τὴν πρόταση ποιητικά :

— « Τζουτζοῦκο μου λυπήσου με καὶ μ' ἀναψες λαχζάρα !

Ἄχ, δώσωμου τὸ κανόνι σου καὶ πάρε τὴ χατζάρα ! »

Οἱ Καννίβαλοι ξαναγυρίζουν τώρα πίσω. Τρέμουν ὅλοι απ' τὸ φόβο. Γονατίζουν μὲ ὑποταγὴ μπροστὰ στὸν Γκαούρ. Ἐχουν πιστέψει πὼς ὁ Θεὸς Κράουμπα ἀγαπάει καὶ προστατεύει τὸ μελαψὸ παλικάρι. Νομίζουν πὼς ἔρριξε « κεραυνὸ » γιὰ νὰ τὸν σώσει !

(1) Θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου !

Ὁ Θρυλικὸς Ἕλληνας ὑπαγορεύει τώρα τοὺς ὅρους του.

— Κανένas ἀπὸ οἱs δὲν θὰ ξαναφάει ἀνθρώπινο κρεῖς ! Ὅποιοι τὸ κάνει, θὰ τὸν κάψω ζωντανό !

Οἱ ἄγριοι ἀρπαῆδες χτυπάνε μ' ὀρμὴ στὸ χῶμα τὰ κεφάλια τους. Μουρμουρίζουν :

— Χάβα λιάβα ! Χάβα λιάβα ! (1)

Ὁ Γκαούρ διώχνει τώρα τὸν κόντε Τζουτζοῦκο :

— Γύρ' σε στὴν Πατρίδα σου, καλέ μου ἀνθρώπε... Ἡ Ζούγκλα δὲν εἶναι γιὰ σένα. Ἐχει μεγάλους κινδύνους ! Θὰ χάσεις τὴ ζωὴ σου !

Ὁ Ποκοπίκο συμφωνεῖ :

— Βεβίως ! Μπορεῖ νὰ θυμώσω καμμιά μέρα. Νὰ σὲ σφάξω !

Ὁ ἀπερίγραπτος ἐντομολόγος δὲν τὸ βάζει κάτω :

— Ἄν φοβόσαστε ἐσεῖς, νὰ φύγετε. Ἐγὼ ἔχω ἱερὸ σκοπὸ ποὺ μένω ἐδῶ ! Πρέπει νὰ συμπληρώσω τὴ συλλογὴ μου. Μοῦ λείπουν ἀκόμα 3497 εἶδη σπανίων πεταλούδων.

Τακτοποιεῖ στὴ ράχη τὸ κομικὸ κανονάκι του. Φεύγει βαρὺς απ' τὰ μαχαίροκούμπουρα καὶ τὰ ὅπλα !

Ὁ μικροσκοπικὸς νάνος ξεκαρδίζεται στὰ γέλια :

— Γειά σου Τζουτζοῦκο μὲ τίς σκοτωστρες καὶ τὰ σιδερικά σου ! Γειά σου καπετάν πεταλούδοφάγε ! ..

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΧΑΡ

Στὴν πρὸ ἄγρια περιοχὴ τῆς πέτρα Ζούγκλας βασιλεύει ἕνας φοβερὸς καὶ τερατόμορφος μαῦρος γίγαντας. Ὁ ξακουσμένος Μποχάρ.

Ἀπαίσιος ἀνθρωποφάγος! Δι-
άπλαση ἀλόκοτη. Ἐμφάνιση τρο-
μαχτική!

Τὸ κορμί του, μέχρι τὸ λαιμό,
εἶναι δυὸ φορὲς μεγαλύτερο ἀπ'
τοῦ Γκαουρ. Ὅμως τὸ κεφάλι
του εἶναι ἀπίστευτα μεγάλο
Ἄλλο τόσο σὰν τὸ κορμί του!

Δὲν κρατᾷ ποτὲ κοντάρι, τό-
ξο, μαχαίρι. Μοναδικό του ὄ-
πλο εἶναι ἕνας τεράστιος μαῦρος
σκορπιός. Βρίσκεται θρόνιασμέ-
νος πάντα στὴν κορφή τοῦ κε-
φαλίου του. Κουλουριασμένος
στὸ μεγάλο κωμικὸ τσουλούφι
του.

Ὁ Μποχάρ εἶναι ἓνα ἀνθρω-
πόμορφο τέρας. Ὅποιος τὸν ἀν-
τιζρῶζει νοιώθει τὸ αἷμα του νὰ
παγώνει.

Τὰ μάτια του κόκκινα, ματω-
μένα. Τὰ τρομαχτικὰ δόντια του
κάτασπρα, σουβιερά! Τὸ στόμα
του τεράστιο Σωστή σπηλιά!

Μπορεῖ νὰ φάει μονάχος του
ἓναν ὁλόκληρο ἄνθρωπο!

Ὁ ἀπαίσιος Μποχάρ ζῇ μὲ τὴ
φυλή του μέσα σὲ μιὰ τρομαχτι-
κὴ ἀπέραντη σπηλιά.

Εἶναι ἓνα μεγάλο κωνικὸ βρα-
χώδικο βουνό. Κούφιο στὸ ἐσω-
τερικὸ του.

Ἐνὰ στενὸ ἀνοιγμά τοὺς ἐπι-
τρέπει νὰ μπαينوβαίνουν στὸ
φριχτὸ οὗτὸ ἄντρο.

Ἐξω ἀπ' τὸ βουνό, πρὸς τὴν
ἀνατολικήν του πλευρὰ βρίσκεται
μιὰ μεγάλη λίμνη. Τὰ πράσινα
νερά της φτάνουν μέχρι τοὺς
πρόποδες τοῦ τεράστιου κωνι-
κοῦ βράχου. Τόσο κοντά, ποὺ
ὅταν φυσᾷ ἄερας τὰ κύματα
βρέχουν τὸ στενὸ ἀνοιγμά τῆς
ἀπέραντης σπηλιάς.

Ὁ Μποχάρ εἶναι ἀρχηγός

Ἡ χρυσόμαυρη πεταλούδα τρυπώ-
νει μέσα στ' ἀνοιγμά τῆς σπη-
λιάς.

τρομερῆς ἄγριας φυλῆς Καννί-
βαλων. Τῆς φυλῆς τῶν Φαντα-
σμάτων, ὅπως τὴ λένε. Γιατὶ οἱ
μαῦροι αὐτοί, μονάχα τὶς νύχτες
βγαίνουν ἀπ' τὸ κούφιο βουνό.
Κάνουν ἐπιδρομὲς στὰ χωριά
τῶν ἰθαγενῶν. Ἀρπάζουν σκλά-
βους γιὰ τὰ τοιμπούσια τοῦ Ἀρ-
χηγοῦ τους.

Αὐτοὶ δὲν τρῶνε παρὰ μονάχα
ἄγρια θεριά. Λιοντάρια, τίγρεις,
πάνθηρες, ἀρκουδες, κροκόδει-
λους... Τὰ πιάνουν σὲ παράξενες
σατανικὲς παγίδες.

Ὅλοι τους ὑπακοῦνε τυφλά

στὸν τρομερό Μποχάρ. Ἀλίμονο σ' ἐκείνον πού θά τολμήσει νά τά βάλει μαζί του.

Ὁ σκορπιός, πού βρίσκεται στὸ τεράστιο κεφάλι τοῦ τερατάνθρωπου, θά σηκώσει ἀμέσως τὴν οὐρά. Θά χτυπήσει μὲ τὸ φαρμακερὸ κεντρί τὸν ἀμυαλό ἐχθρό. Θά τὸν σκοτώσει ἀμέσως.

Ἔτσι ὁ λαίμαργος τερατάνθρωπος θά τὸν καταβροχθίσει ἀνενόχλητος.

Ἐμπρὸς τώρα: Ἀς πετάξουμε μὲ τὴ φαντασία μας στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ τρομαχτικοῦ κούφιου βουνοῦ.

Νύχτα!

Ὁ Μποχάρ βρίσκεται στὸν παράξενο θρόνο του. Εἶναι ἓνας μεγάλος βράχος. Σκαλισμένος σὲ σχῆμα νεκροκεφαλῆς. Ὁ ἀρχικαννίβαλος κάθεται πάνω στὸ κρανίον της.

Τὰ «Φαντάσματά» του ἔχουν φέρι δεμένον κάποιον ἄμοιρο ἰθαγενῆ σκλάβο. Εἶναι νέο, παῦρο, χεροδύναμο παλικάρι.

Ὁ ἀπαίσιος ἀνθρωποφάγος καγχάζει:

— Καλῶς τοι! Χό, χό, χό! Ἔλα πιδ κοντά. Εἶσαι νέος καὶ καλοθρεμμένος. Θάχεις τρυφερό καὶ νόστιμο κρέας! ..

Ὁ μαῦρος σκλάβος νοιώθει τὸν κόπο χάρο νά τὸν ἀγκαλιάζει. Οἱ τραγικὲς στιγμὲς πού περνάει τοῦ δίνουν ἀράνταστο κουράγιο. Κάνει ἀπεγνωσμένη κίνηση. Σπάζει τὸ χορτόχοινο. Λευτερώνεται. Χύνεται νὰ σπαράξει τὸν τερατόμορφο γίγαντα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ σκορπιός πού βρίσκεται κουλουριασμένος

στὸ κεφάλι τοῦ Μποχάρ σηκώνει τὴν τεράστια οὐρά του. Στὴν ἄκρη της βρίσκεται τὸ φαρμακερὸ κεντρί. Μ' αὐτὸ χτυπάει στὸ κεφάλι τὸν ἀτρόμητο σκλάβο. Ὁ ἄμοιρος σωριάζεται κάτω νεκρός.

Ὁ τερατάνθρωπος σκύβει τώρα. Τὸν σηκώνει στὰ χέρια. Ἀνοίγει τὸ τεράστιο στόμα του. Ἀρχίζει νά τὸν καταβροχθίζει λαίμαργα.

Σὲ λίγο μόνο τὰ κόκκαλα τοῦ ἄμοιρου παλικαριοῦ βρίσκονται κάτω.

Ἐνας ἀπ' τοὺς καννίβαλους τοῦ Μποχάρ τὰ μαζεύει. Λεξιὰ στὰ βράχια βρίσκεται μικρὸ τετραγώνον ἀνοιγμα. Σὰν παραθυράκι. Τραβάει τὸ ξύλινο σκέπασμά του. Πετᾷ τὰ κόκκαλα κάτω. Πέφτουν στὸ μεγάλο θολωτὸ ἀνοιγμα τοῦ κούφιου βουνοῦ.

Ὁ Τερατάνθρωπος τρίβει τώρα εὐχαριστημένος τὴν τεράστια κοιλία του.

— Ἐγὼ καλὰ ἔφαγα γι' ἀπόψε! ..

Γυρίζει στοὺς μαῦρους του. Στὰ «Φαντάσματά» του:

— Τώρα πηγαίντε νὰ φᾶτε κι' ἐσεῖς. Μόλις τελειώσετε, ξαναγυρίστε. Θά σᾶς στείλω κάποιον θῆλω νά μοῦ φέρετε τ' αὐριανό μου φαγητό!

Καγχάζει ἐνθουσιασμένος:

— Χό, χό, χό! Χό, χό, χό!

Οἱ Καννίβαλοι βγαίνουν ἀπ' τὸ διαμέρισμα τοῦ Ἀρχηγοῦ τους. Προχωροῦν σὲ κατηφορικὸ σκοτεινὸ διάδρομο. Φτάνουν σ' ἐνῶχλο ἀνοιγμα.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κούφιου

βουνοῦ εἶναι σωστὸς λαβύρινθος.

Σ' ἓνα τεράστιο ξύλινο κλουβὶ βρισκονται καιμιὰ δεκαεὶα μαυισμένα θεριά: Λιοντάρια, τίγρεις, πάνθηρες.

Μουγγρίζουν ἀπαίσια ὅλα!

Ἢ κλούβα ἔχει μιὰ μικρὴ πόρτα. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς τὴν ἀνοίγει. Κάπιο θεριὸ ἀπ' ὅλα βγαίνει ἔξω. Ἀμέσως τὴν ξανακλείνει.

Οἱ ἄλλοι ἀρπάζουν τ' ἀγριμένο ζῶο. Τὸ χτυπᾶνε μὲ τὰ μαχαίρια τους. Τὸ σταράζουν.

Τὸ ἴδιο γίνεται κάμποσες φορές ἀκόμα. Σὲ λίγο ὅλα τὰ θεριά βρισκονται ἔξω ἀπ' τὸ κλουβί. Σκοτωμένα.

Τὰ «Φαντάσματα» τοῦ Μποχάρ στήνουν ἀμέσως τὸ ἀπαίσιο ταμπούσι τους. Χύνονται λαίμαργα πάνω στὰ πτώματα. Μὲ δόντια καὶ νύχια σχίζουν τὶς σάρκες τους. Τὰ καταβροχθίζουν.

Χορτασμένοι ξαναγυρίζουν τώρα μπροστὰ στὸν Ἀρχηγό τους.

Ὁ Μποχάρ ἔχει νυστάξει. Εἶναι ἔτοιμος νὰ κοιμηθεῖ. Ἀνασηκώνεται ἀπ' τὰ βρωμερὰ στρωσιδία του. Διατάζει:

— Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα θὰ χτυπήσετε τὴ σπηλιά τοῦ πράσινου λόφου. Ἐνός μελαφροῦ γιγαντίας μὲ τὴ συντροφισσά του κι' ἓνα μαῦρο νάνο, βρισκονται ἐκεῖ. Θὰ τοὺς πάρετε σκλάβους. Θὰ μοῦ τοὺς φέρετε ζωντανούς ἔδω. Ὅλη μέρα αὐριο θὰ χορταίνω μὲ τὸ κρέας τους!...

Μεσάνυχτα.

Ἡ πέρα Ζούγκλα κοιμάται βαθιά. Ἀπόλυτη ἡσυχία βασι-

Προχωρῶν ἀνήσυχτοι στὸ σκοτεινὸ διάδρομο τοῦ κοῦφιου βουνοῦ.

λεύει παντοῦ.

Ξαφνικὰ τὰ πάντα ἀναστατώνονται Ἀγριοὶ ἀλαλαγμοὶ καννιβάλων σχίζουν τὸν ἄερα.

Εἶναι τὰ «Φαντάσματα» τοῦ Μποχάρ! Κάνουν ἐπιδρομὴ στὸν πράσινο λόφο. Στὴν ἱερὴ σπηλιά.

Τ' ἀπαίσια οὐρλιαχτὰ τους κάνουν τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ ξυπνήσουν ἀνήσυχτοι. Νὰ πεταχτοῦν τρομαγμένοι ἀπ' τὰ χορταρένια καλύβια τους. Νὰ τὸ βάλουν σὰν τρελλοὶ στὰ πόδια. Ἀντρες, γυναῖκες, παιδ. ἂ ξεφωρίζουν μὲ φρίκη:

— Ὁ Μποχάρ! Ὁ Μποχάρ!

Ἡ Φυλὴ τῶν Φαντασμάτων περικυκλώνει τὴν ἱερὴ σπηλιά.

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού κι' ὁ Ποκοπίκο βρίσκονται σὲ τραγικὴ θέση. Σὲ λίγες στιγμὲς οἱ Καννίβαλοι θὰ μτοῦνε μέσα. Θὰ τοὺς σπαράξουν !

Στὴν ἀπόγνωσή τοὺς παίρνουν τρελλὴ ἀπόφαση. Νὰ κάνουν ἡρωϊκὴ ἔξοδο ! Χαμένοι γιὰ χαμένοι !

Ὁ Ποκοπίκο τρέμει ἀπ' τὴ λαχτάρα του. Ἔχει σταυρώσει τὰ χέρια. Κάνει προσευχὴ στὸν Κράουμπα :

— Σχώρα με, θεοῦλή μου, κι' ὁ θεὸς νὰ συχωρέσει τ' ἀποθαιμένα σου. Ὁλέ ! Ἐφτασε ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ τινάξω κι' ἐγὼ τὰ πεταλᾶκια μου ! Ἀυτήσουμε, παντοδύναμη μάγχα ! Σῶσε με ἀδερφέ μου Κράουμπα ! Ἄν εἴσαι θεὸς καθὼς πρέπει, νὰ φερθεῖς ἐν τάξει ! Ἀλλέως τράβα νὰ κουρεύσαι. Ἀμήν !

Στὸ βάθος τῆς ἱερῆς σπηλιάς βρίσκεται μιὰ μικρὴ καταπακτὴ. Ὁ μικροσκοπικὸς νάνος τρέχει μὲ λαχτάρα. Κρύβεται μέσα.

Ταυτόχρονα φωνάζει στοὺς δύο συντρόφους :

— Κουράγιο, μάγκες, κι' αἰωνία σας ἡ μνήμη !

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας κι' ἡ πανώρια Ταταμπού βγαίνουν ἀπ' τὴ σπηλιά. Ἀτρόμητοι σὰν λιοντάρια χύνονται στὰ φοβερὰ μαῦρα «Φαντάσματα». Χτυποῦν μὲ λύσσα δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ἡ ὀρμὴ τοὺς εἶναι ἀσυγκράτητη.

Οἱ Καννίβαλοι τοῦ Μποχάρ ξαφνιάζονται. Ἡ τρομαχτικὴ κραυγὴ τοῦ Γκαούρ κάνει τὸ αἷμα στὶς φλέβες τοὺς νὰ παγώνει. Δυὸ τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς σω-

ριάζονται κάτω χτυπημένοι. Οὐρλιάζουν σπαραχτικά.

Οἱ ἄλλοι χάνουν τὸ κουράγιο τοὺς. Ἀρχίζουν νὰ ὑποχωροῦν. Τέλος τὸ βάζουν στὰ πόδια. Τρέχουν νὰ σώσουν τὰ βρωμερὰ τομάρια τοὺς ! Τραβᾶνε κατὰ τὸ μεγάλο κούφιο βουνό τοὺς.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού δὲν τοὺς κυνηγᾶνε. Ξαναγυρίζουν λαχανιασμένοι στὴ σπηλιά τοὺς.

Ἡ πανώρια Ἕλληνίδα θυμᾶται τὸ νάνο. Ξεσπελάζει τὴ μικρὴ καταπακτὴ. Ψάχνει...

Τίποτα. Ὁ Ποκοπίκο δὲν βρίσκεται μέσα. Ἔχει εξαφανιστεῖ. Φωνάζουν τώρα κι' οἱ δύο :

— Ποκοπίκοσο ! Ποκοπίκοσο !

Καρμιά ἀπόκριση.

Σίγουρα κάποιος ἀπ' τοὺς μαύρους τοῦ Μποχάρ θὰ τρῦπωσε κρυφὰ στὴ σπηλιά. Τὴν ὥρα ποὺ γινόταν ἔξω τὸ μεγάλο μακελειό. Θ' ἄρπαξε τὸν Ποκοπίκο. Τὰ «Φαντάσματα» θὰ τὸν πῆραν σκλάβο μαζί τοὺς.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού νοιώθουν ἀπάνταστο πόνο. Μὲ κανένα τρόπο δὲν θ' ἀφήσουν νὰ χαθεῖ ὁ ἀγαπημένος τοὺς νάνος.

Καὶ νά : Στιγμὴ δὲν καθυστεροῦν. Ἀμέσως βγαίνουν ἀπ' τὴ σπηλιά. Τρέχουν σὰν τρελλοὶ στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Κυνηγᾶνε τὰ μαῦρα φαντάσματα. Ξεφωνίζουν μ' ἀπόγνωση :

— Ποκοπίκοσο ! Ποκοπίκοσο !

Οἱ Καννίβαλοι τοῦ Μποχάρ τρομάζουν ἀκόμα περισσότερο τώρα. Στὴ γλώσσα τοὺς τὸ «Ποκοπίκο» εἶναι φοβερὸ ὄνομα. Θὰ πεῖ «Μαῦρος Χάρος !»

Ὅπως ὅλοι οἱ ἄγριοι, ἔτσι

κι' οὗτοι εἶναι ἀφάνταστα δεισιδαίμονες. Νομίζουν τώρα πὼς ὁ μαυρὸς χάρος τοὺς κυνηγáει.

Ὁ τρόμος τοὺς δίνει φτερά στὰ πόδια. Οἱ φτέρνες χτυπᾶνε στ' αὐτιά τους.

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ τρέχουν πὺλ γρήγορα ἀπ' αὐτοὺς. Κάθε τόσο καὶ ζυγώνουν πὺλ κοντά τους.

Τὰ «Φαντάσματα» φτάνουν τώρα στὸ κούφιο κωνικὸ βουνό. Πλάι στὴ μεγάλη λίμνη.

Μπαίνουν στὸ στενὸ ἀνοιγμᾶ τῆς σπηλιάς. Προχωροῦν ἀμέσως ἀριστερά. Χάνονται στὸ σκοτεινὸ βάθος.

Σὲ λίγο φτάνουν πίσω τους κι' οἱ δυὸ ἀτρόμητοι σύντροφοι. Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαντας κι' ἡ πανώρια Κόρη τῆς Ζούγκλας.

Μπαίνουν κι' αὐτοὶ στὴ σπηλιά...

Ἀλίμονο ! Ἡ τύχη θέλει νὰ περάσουν μιὰ ἀκόμα τραγικὴ περιπέτεια !

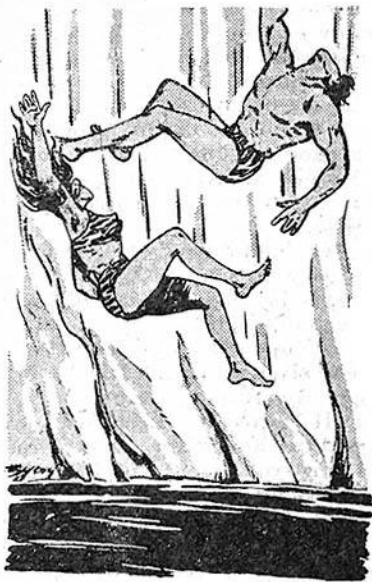
Δὲν ἔχουν δεῖ πὼς οἱ Καννίβαλοι τράβηξαν πρὸς τ' ἀριστερά. Ἐτσι παίρνουν ἀντίθετη κατεύθυνση. Τραβᾶνε δεξιά. Πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης.

Σκοτάδι ἀπόλυτο βασιλεύει στὸ ἑσωτερικὸ τοῦ κούφιου βουνοῦ.

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ προχωροῦν σ' ἓνα στενὸ κατηφορικὸ διάδρομο.

Τὰ τοιχώματά του ἀφάνταστα ὕγρα. Στᾶζουν νερό. Σίγουρα θὰ βρῖσκονται κάτω ἀπ' τὴν ὀχθὴ τῆς λίμνης.

Ἀφόρητη μυρωδιὰ μούχλας χτυπάει στὰ ρουθούνια τους.

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ πέφτουν στὸ νερό. Δὲν παθαίνουν τίποτα.

Οἱ δυὸ σύντροφοι δὲν ξέρουν τί θὰ πεῖ φόβος. Συνεχίζουν νὰ κατεβαίνουν. Κάθε ἄλλος στὴ θέση τους θὰ τρώμαζε. Θὰ σταματοῦσε. Θὰ γύριζε πίσω.

Καὶ νά : Ὁ κατηφορικὸς διάδρομος ἀρχίζει σιγά-σιγά τώρα νὰ στενεύει. Γρήγορα καταλήγει σ' ἓνα πολὺ στενὰχωρὸ ἀνοιγμᾶ. Μὲ δυσκολία χωράει ἓνας ἄνθρωπος. Ὁ Γκαοῦρ μένει γιὰ λίγες στιγμὲς διστακτικὸς. Ἀναποφάσιτος.

Τέλος περνáει πρῶτος. Ἡ Ταταμποῦ τὸν ἀκολουθεῖ.

Αὐτὸ ἦταν ! Τὴν ἴδια στιγμὴ

ἀκούει πίσω τους δυνατό κρότο.
Σὰν νὰ γκρεμίστηκε βράχος.

Οἱ δύο σύντροφοι τὰ χάνουν,
Μὲ γουρλωμένα μάτια ψαχου-
λεύουν στὸ σκοτάδι.

Τὸ στενὸ ἄνοιγμα πού μὲλις
πέρασαν, εἶναι κλειστὸ τώρα.
Μεγάλῃ πλάκα ἔχει πέσει ἀπ'
τὸ πίσω μέρος. Τῶχει φράζει
γερά.

Ὁ Γκαουρ κι' ἡ Ταταμπού
σπρώχνουν μαζί. Χαμένος κό-
πος ! Ἡ βαριά πλάκα ἀδύνατο
νὰ μετακινηθεῖ.

Οἱ ἄμοιροι νοιώθουν τώρα
πὼς εἶναι χαμένοι. Ἐχουν θα-
φρεῖ ζωντανοί.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα, σὰν
γυναίκα πού εἶναι, κλονίζεται.
Πονεμένος λυγμὸς ξεφεύγει ἀπ'
τὰ στήθια της.

Ὁ Γκαουρ δὲν χάνει τὸ θάρ-
ρος του. Τῆς δίνει κουράγιο :

— Τί νὰ γίνῃ, ἀγαπημένη
μου ! Πέσαμε σὲ παγίδα. Δὲν
μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄλλοιως. Ἐ-
πρεπε νὰ κάνουμε τὸ καθήκον
μας. Νὰ σώσουμε τὸν Ποκοπί-
κο. Ὅπως καὶ κάθε ἄλλον ἄν-
θρωπο πού θὰ κινδύνευε ! Τί
κι' ἂν πεθάνουμε τώρα ἐδῶ ;
Μὴ ξεχνᾷς πὼς εἴμαστε Ἑλλη-
νες ! Τέτοιος περηφανὸς θάνα-
τος μᾶς ταιριάζει !

Προχωροῦν πάλι διστακτικά.
Τὸ στενὸ πέρασμα πάντοτε κα-
τηφορικό.

Καὶ νά : Φτάνουν σ' ἓνα τε-
ράστιο ὑπόγειο ἄνοιγμα τοῦ
κούφιου βουνοῦ.

Ἀπαισία μυρωδιὰ ἀπὸ σάπιες
σάρκες χτυπάει στὰ ρουθούνια
τους.

Νοιώθουν τὰ πόδια τους νὰ

πατᾶνε σὲ φριχτούς σωρούς ἀ-
πὸ κόκκαλα.

Εἶναι τὰ κόκκαλα καὶ τὰ κρα-
νία τῶν ἀνθρώπων πού ὁ τρομε-
ρὸς Μποχάρ, χρόνια τώρα κατα-
βροχθίζει.

Τὸ σκοτάδι εἶναι μαῦρο κι' ἐ-
δῶ. Σὰν τὶς φτεροῦγες τοῦ χά-
ρου.

Ὅμως τί παράξενο. Σηκώνουν
σὲ μιὰ στιγμή τὰ κεφάλια. Κυτ-
τίζουν πρὸς τὰ πάνω ..

Καὶ νά : Πολύ-πολύ ψηλὰ ξε-
χωρίζουν κάποιο μικρὸ στρογγυ-
λὸ ἄνοιγμα. Ἐξω ἀπ' αὐτὸ φαί-
νεται ἓνα κομιμάτι οὐρανοῦ.

Μερικὰ ἀστέρια τὸ στολίζουν.

Ὁ Γκαουρ καταλαβαίνει. Ἐ-
ξηγεῖ στὴ συντροφισσά του :

— Τὸ κούφιο βουνὸ πού βρι-
σκόμαστε, εἶναι παλιὸ νεκρὸ ἡ-
φαίστειο ! Βλέπετε ἐκεῖ ψηλὰ τὸ
μικρὸ στρογγυλὸ ἄνοιγμα ; Εἶναι
ὁ σβησμένος κρατήρας του. Βρί-
σκεται στὴν κορυφή τοῦ βουνοῦ.

Οἱ δύο σύντροφοι ἀναθαρρεῦ-
ουν τώρα. Φαντάζονται πὼς ἂν
σκαρφαλώσουν, θὰ φτάσουν στὸ
ἄνοιγμα τῆς κορυφῆς. Θὰ μπορέ-
σουν νὰ βγοῦν ἔξω. Νὰ σωθοῦν
Ἀμέσως βάζουν σ' ἐνέργεια τὸ
σχέδιό τους. Δοκιμάζουν νὰ
σκαρφαλώσουν...

Ἀλίμονο ! Γρήγορα ἀπογοη-
τεύονται. Τίποτα δὲν μπορεί νὰ
γίνει .

Τὸ κούφιο βουνὸ ἔχει κωνικὸ
σχῆμα. Τὰ ἐσωτερικὰ πέτρινα
τοιχώματά του εἶναι κιντὰ πρὸς
τὰ μέσα.

Ἀδύνατον ἄνθρωπος νὰ πια-
στεῖ κάπου. Νὰ στηριχτεῖ. Νὰ
σκαρφαλώσει.

Ὁ Γκαουρ κι' ἡ Ταταμπού
γιά ὥρα πολλή μένουν ἀκίνητοι.

Με τὰ κεφάλια πρὸς τὰ πάνω. Κυττάζουν μὲ λαχτάρα τὸ μικρὸ κομματάκι τοῦ λεύτερου οὐρανοῦ!

Καὶ τὴ ζωὴ τους θάδιναν νὰ μπορούσαν γιὰ μιὰ στιγμή νὰ γίνουν πουλιά. Μὲ τὶς ἀνάλαφρες φτεροῦγες τους νὰ φτάσουν ψηλά στὴν κορυφή. Νὰ βγοῦν ἔξω στὸ λεύτερο καὶ καθαρίο ἀέρα! Νὰ πάρουν δυὸ μονάχα ἀνάσες! Ὑστερα ὅς γκρεμιστοῦν πάλι στὸ φοβερὸ βάραθρο. Ἄς γίνουν χίλια κομμάτια!

Ξαφνικὰ ἀπαίσιο γέλιο ἀντηχεῖ στὸ σκοτάδι:

— Χό, χό, χό!... Ἄδικα κουραζόσαστε, πουλάκια μου! Κανένας δὲν μπόρεσε νὰ ξεφύγει ποτὲ ἀπὸ τὸ δῶ μέσα! Κάντε λίγη ὑπομονή! Τὰ βάσανά σας θὰ τελειώσουν μόλις... πεινάσω!

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας γυρίζει πρὸς τὸ μέρος π' ἀκούγεται ἡ φωνή. Μουγγρίζει σὰν λυσσαμένο λιοντάρι:

— Ποιὸς εἶσαι, δειλὲ σκύλε;! Γιατὶ κρύβεσαι; Παρουσιάσου μπροστά μου. Θὰ μάθεις τότε ποίαν τὰ βάσανα θὰ τελειώσουν πὺδ γρήγορα!...

Ὁ θόλος τοῦ κούφιου βουνοῦ ἀντιλαλεῖ τὸ μουγγριτὸ τοῦ Γκαούρ. Τὸ κάνει ἀκόμα πὺδ τρομαχτικό.

Ἡ ἀπαίσια φωνὴ τοῦ ἄγνωστον ἀντηχεῖ καὶ πάλι:

— Χό, χό, χό!... Δὲν με ξερεῖς λοιπόν; Δὲν ξερεῖς τὸν τρομερὸ Μποχάρ; Ἐννοια σου, παλικάρι μου! Γρήγορα θὰ γνωρίστοῦμε καλά. Χό, χό, χό!... Θὰ βρῶ τρόπο νὰ τραγανίσω καὶ τοὺς δυὸ σας χωρὶς νὰ με στεναχωρήσετε καθόλου!... Χό, χό,

χό! Χό, χό, χό!...

Τὸ σατανικὸ γέλιο τοῦ οὐρτεῖ τώρα. Ὁ Τερατάνθρωπος ἔχει κλείσει πιά τὸ μικρὸ τετραγώνον παραθυράκι ποὺ ξέροῦμε.

Ἀπόλυτὴ ἡσυχία βασιλεύει πάλι στὸν ἀπέραντο τρομαχτικὸ θόλο τοῦ κούφιου βουνοῦ.

Ὁλόκληρὴ ἡ τραγικὴ νύχτα περνάει. Ξημερώνει.

Χαρούμενος ὁ ἥλιος ξεπετιέται δόλοχρυσος ἀπ' τὰ γαλάζια μακρινὰ βουνά.

Ὁ δόκτωρ Τζούκ, ὁ ἀπεριγραπτος γερμανὸς ἐντομολόγος, δὲν βάζει μυαλό. Δὲν ἔχει καμιὰ διάθεση νὰ ἐγκαταλείψει τὴ Ζούγκλα.

Ἀπ' τὴν περίφημη συλλογὴ του λείπουν ἀκόμα πολλὲς πεταλοῦδες. Πρέπει νὰ τὶς ἀποκτήσει!

Καὶ νά: Ὁ κόντε Τζουτζούκος βγαίνει πάλι, φρέσκος, ἀπὸ μιὰ σπηλιά. Ὁ ἄμοιρος γέρνει ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ὀπλισμοῦ του.

Μὲ τὴν αἰώνια ἀπόχη στὸ χέρι ἀρχίζει τ' ἀτέλειωτο κυνήγι. Ἀλίμονο στὶς πεταλοῦδες ποὺ θὰ βρεθοῦν μπροστά του.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ τύχη τοῦ χαμογελάει γρήγορα. Μία μεγάλῃ χρυσόμανυρῃ πεταλοῦδα παρουσιάζεται.

Ὁ Τζουτζούκος ξεφωνίζει τρελλὸς ἀπὸ χαρά.

— Εὐρημα! Θησαυρὸς! Εἶναι τοῦ γένους τῶν μελανοχρῶσων νυμφῶν! Σπάνιον εἶδος τῆς συννομοταξίας τῶν... ἐλικοπτέρων!

Ἡ μεγάλῃ πεταλοῦδα ὅλο τοῦ ξεφεύγει. Ὁ ἐντομολόγος τὴν

«Ο τρεμερός νάνος τούς περιγράφει τήν τρομαχτική περιπέτεια·

παρακολουθεί... βήμα πρὸς βήμα.

«Ετσι φτάνουν κοντά στο κούφιο πέτρινο βουνό. Πλάϊ στη μεγάλη πράσινη λίμνη.

«Ο κόντε Τζουτζούκος ἔχει μὲ τὴν ἀπόχη του στεναχωρήσει πολὺ τὴν πεταλούδα. Τὸ ἔντομο γὰρ νὰ γλυτώσει, τρυπώνει στ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Τὸ ἴδιο βέβαια κάνει κι' ὁ τρεμερός κυνηγός της.

Μπαίνει κι' αὐτὸς μέσα. Στρίβει πρὸς τὰ δεξιά. Προχωρεῖ στο στενὸ κατηφορικὸ διάδρομο. Ψάχνει νὰ τὴ βρεῖ στο σκο-

τάδι.

Καὶ νά: Χτυπάει τώρα πάνω σέ μιὰ βαριὰ πλάκα. Αὐτὴ ποὺ ἀκούσαμε τὴ νύχτα νὰ πέφτει. Νὰ φράζει τὸ στενὸ πέρασμα.

ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΔΑ !

Ξαναγυρίζουμε κοντὰ στοὺς δυὸ συντρόφους.

«Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποὺ βρίσκονται ἀκόμα ζωντανοί. Μέσα στο φριχτὸ τάφο τοῦ κούφιου βουνού.

Σιγὰ-σιγὰ ξημερώνει. Τὸ μικρὸ στρογγυλὸ ἀνοιγμα τῆς κορφῆς φωτίζεται.

Περνάει ἀκόμα πολλὴ ὥρα.

Ξαφνικὰ κάτι ἀπίστευτο γίνεται. Ἀπ' τὴν ψηλὴ τρύπα τοῦ κρατήρα πέφτει σιγὰ-σιγὰ ἓνα τεράστιο σὲ μακρὸς χορτόσχοινο. Εἶναι πολλὰ κομμάτια. Τὸνα δεμένο μὲ τ' ἄλλο.

Τέλος ἡ μιὰ του ἄκρη φτάνει κάτω. Πολὺ κοντὰ στοὺς δυὸ συντρόφους :

«Ὡ ἄλλη κρατιέται ψηλὰ στὴν κορφή.

«Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποὺ σηκώνουν τὰ κεφάλια. Κυττάζουν μὲ λαχτάρα.

Στὰ χεῖλια τοῦ κρατήρα ἀντικρύζουν θαμπὰ μιὰ παράξενη σκιά. Ὅμως ἡ ἀπόσταση μεγάλη. Ἀδύνατο νὰ ξεχωρίσουν ποιὸς εἶναι ὁ ἀγνωστος σωτήρας τους.

Μὲ τρελλή χαρὰ, πρώτη ἡ πανώρια Ταταμπού, ἀρπάζεται ἀπ' τὸ κρεμασμένο χορτόσχοινο Ἀρχίζει νὰ σκαφαλώνει. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Γκαούρ. Ἀκολουθεῖ πίσω της.

«Ανεβαίνουν κι' οἱ δυὸ. Φτά-

νουν ψηλά. Πολύ ψηλά ! Ζυγώνουν στην κορφή.

‘Αλίμονο ! Τή στιγμήν ἔκείνη παρουσιάζεται στ’ ἀνοιγία τοῦ κρατήρα, ἓνα τεράστιο τρομαχτικό κεφάλι. Ἡ ἴδια φοβερή φωνή τοῦ Μποχάρ ξανακούγεται. Καγχάζει ἀπαίσια :

— Χό, χό, χό ! ‘Ελάτε, ἐλάτε «ἀρνάκια» μου ! ‘Ελάτε στοῦτόμα τοῦ πεινασμένου λύκου ! Τώρα θά λύσω τὸ χορτόσχοινο. Θά γκρεμοτσακιστεῖτε κάτω ! Χό, χό, χό ! Εἶδατε ; Βρῆκα τὸν τρόπο νὰ σᾶς φάω ἡσυχος. Χωρίς νὰ μὲ στεναχωρήσετε καθόλου !

Οἱ δύο σύντροφοι, μαρμαρώνουν. Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι χαμένοι. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς σώσει !

Οἱ ἄμοιροι ! Ποτὲ δὲνμποροῦσαν νὰ φανταστοῦν τὴ δεύτερη αὐτὴ παγίδα ! Σὰν ζωντανὰ πτώματα κρέμονται τώρα ἀπ’ τὸ μακρὸν χορτόσχοινο !

Κάτω ἀπ’ τὰ ποδάρια τοὺς χάσκει τὸ τρομαχτικό βάραθρο. Πάνω ἀπ’ τὰ κεφάλια τοὺς περιμένει ὁ ἀπαίσιος Μποχάρ. Μὲ τὸν τεράστιο φαρμακερὸ σκροπιό του.

‘Αν στοῦ χορτόσχοινο εἶχε κρεμαστεῖ πρῶτος ὁ Γκαούρ, στιγμήν δὲν θὰ δίσταζε. Θά προχωροῦσε πάνω. Θάφτανε στὴν κορφή. Θά χυνόταν νὰ σπαράξει τὸν Τερατάνθρωπο. Ὅμως τώρα δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τίποτα. Πρώτῃ στοῦ σχοινὶ κρέμεται ἡ πανώρια κι’ ἀγνὴ συντρόφισσά του. Εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν προσπεράσει.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας γρήγορα συνέχεται. Τὰ μεγάλα μαῦρα

μάτια του λάμπουν παράξενα. Μὲ γρήγορες κι’ ἀπεγνωσμένες κινήσεις κάνει τὸ χορτόσχοινο νὰ ταλαντεύεται. Δεξιὰ κι’ ἀριστερά. Στὴν ἀρχὴ λίγο. Μετὰ πολὺ.

Ὁ Μποχάρ μουγγρίζει τώρα :
— ‘Εννοια σας καὶ δὲν θὰ μοῦ ξεφύγετε !

Τὸ χορτόσχοινο τῶχει δέσει σ’ ἓνα μεγάλο βράχο τῆς κορφῆς. Ἀρχίζει νὰ τὸ λύνει. Ἡ τύχη αὐτὴ τὴ φορὰ βοηθάει τοὺς δύο συντρόφους. Τὸ σχοινὶ ἔχει σατανικά μπερδευτεῖ. Ὁ Τερατάνθρωπος ἀργεῖ νὰ τὸ λύσει.

Βλαστημάει ἀπαίσια. Μουγγρίζει σὰν λαβωμένο θερίο.

Ὁ Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμποῦ πηγαινοέρχονται τώρα στοῦ κενό. Λὲς καὶ κάνουν κούνια. Ἐχουν φτάσει πιά νὰ χτυποῦν δεξιὰ κι’ ἀριστερά. Πάνω στὰ βράχια τοῦ τεράστιου θόλου.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας φωνάζει στὴ συντρόφισσά του :

— Πιάσου γρήγορα σ’ ἓνα ἀπ’ τὰ βράχια. Παράτησε τὸ χορτόσχοινο.

Ἡ Ταταμποῦ τὰ καταφέρειν. Ἀρπάζεται ἀπ’ ἓνα βράχο στοῦ δεξιῦ μέρους. Κολλάει σὰν στρεῖδι πάνω σ’ αὐτόν.

Τὸ ἴδιο κάνει κι’ ὁ Γκαούρ. Αὐτὸς τὰ καταφέρειν νὰ πιαστεῖ στ’ ἀριστερὸ τοίχωμα.

Κανένas ἀπ’ τοὺς δύο δὲν κρατιέται τώρα στοῦ κρεμασμένο χορτόσχοινο. Ὁ Τερατάνθρωπος πασχίζει ἀκόμα νὰ λύσει τὸν μπερδεμένο κόμπο. Ὅμως τὸ σχοινὶ χαλαρώνεται. Δὲν σηκώνει πιά βάρος.

Ὁ Μποχάρ καταλαβαίνει πῶς

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κούφιου βουνοῦ εἶναι στρωμένο μ' ἀνθρώπινα κόκαλα καὶ κρανία.

τὰ δυνὸ θύματά του δὲν χρέμιον-
ται τώρα ἀπ' αὐτό. Λυσσάει
ἀπ' τὸ στρογγυλὸ ἀνοιγμα τῆς
κορφῆς τοῦ κούφιου βουνοῦ.
Κυττάζει κάτω. Ζητάει νὰ δεῖ
τί ἀπέγιναν.

Ἀπ' τὴν τρύπα μπαίνει λιγο-
στό φῶς. Δὲν μπορεῖ νὰ διακρί-
νει καλά. Σκύβει πὺς πολὺ. Κι'
ἄλλο, κι' ἄλλο !

Καὶ νά : Τὴν ἴδια στιγμή τρο-
μαχτικὸς κρότος ἀντηχεῖ. Ὅλο-
κληρὸ τὸ πέτρινο βουνὸ τραντά-
ζεται.

Ὁ Μπόχαρ, σκυμμένος κα-
θὼς εἶναι ξαφνιασμένος. Τρομά-
ζει. Χάνει τὴν ἰσορροπία. Βγά-
ζει τρομαχτικὸ οὐρλιαχτό. Γκρε-
μίζεται στὸ σκοτεινὸ βάραθρο
τοῦ κούφιου βουνοῦ του !

Ὅμως παράξενο. Ὁ βαρὺς
γδοῦπος τοῦ τεράστιου κορμιοῦ,
δὲν ἀκούγεται κάτω. Ταυτόχρο-
να τρομαγμένα ξεφωνητὰ τῶν
μαύρων Φαντασμάτων ἀντηχοῦν.

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ
βρίσκονται ἀκόμα στὶς ἴδιες θέ-
σεις. Σὰν στρεῖδια κολλημένοι
πάνω στὰ κυρτὰ πρὸς τὰ μέσα
βράχια τοῦ θόλου.

Νὰ προχωρήσουν ἐπάνω, δὲν
μποροῦν. Οὔτε νὰ κατέβουν
πρὸς τὰ κάτω.

Ἀλλίμονο ! Πόσο ἀκόμα θὰ
μπορέσουν νὰ σταθοῦν κρεμι-
σμένοι ἐκεῖ ; Γρήγορα τὰ χέρια
τοὺς θὰ κουραστοῦν. Θὰ παρα-
λύσουν. Θὰ γκρεμιστοῦν κάτω.
Θὰ γίνουν χίλια κομμάτια.

Ἡ Ταταμποὺ φωνάζει στὸ σύντροφό της :

— Γκαοὺρ, ἀγαπημένε μου ! Δὲν μπορῶ πιά, Θ' ἀφήσω τὰ χέρια μου !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας βρίσκεται στὴν ἴδια τραγικὴ θέση. Ὁ μὲν τῆς φωνάζει :

— Μὴ Ταταμπού ! Κρατήσου πὶὸ σφιχτά. Κἄνε κουράγιο ! Ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς ἀφήσει νὰ χαθοῦμε !

Ἡ πανώρια Κόρη τ' ἀποκρίνεται :

— Δὲν μπορῶ Γκαοὺρ ! Θὰ πέσω ! Θὰ πεθάνω χωρὶς νᾶχω πατήσῃ ἀκόμα τ' ἅγιο χῶμα τῆς Πατρίδας μας.

Περνοῦν λίγες στιγμῆς. Ξαφνικὰ γίνεται κάτι ἀπίστευτο : Στ' αὐτιά τους φτάνει ἡ γνώριμη

φωνὴ τοῦ Ταρζάν :

— Γκαοὺρ ! Ταταμπούουου !

Ἀμέσως κι' ἡ στριγγλιάρικη φωνούλα τοῦ Ποκοπίκο :

— Κουράγιο βρέεεε ! Ἐγὼ εἰμ' ἐδῶ !

Ἀλίμονο ! Εἶναι πιά ἀργά.

Πρώτη ἡ Ταταμποὺ παρατάει τὰ χέρια. Σπαραχτικὸ ξεφωνητὸ βγαίνει ἀπ' τὰ στήθεια της :

— Γκαοὺρ ! Ἀγαπημένε μου Γκαοὺρ !

Γκρεμίζεται στὸ τρομαχτικὸ βάραθρο.

Ἀμέσως κι' ὁ μελαψὸς γίγαντας κάνει τὸ ἴδιο. Παύει νὰ κρατιέται στὸν ψηλὸ βράχο.

Καθὼς γκρεμίζεται στὸ θάνατο, φωνάζει περήφανα :

— Ζήτω ἡ Ἑλλάδα ! Ζήτωσωσω !

Ὁ Μποχάρ εἶναι ἀφάνταστα δυνατός. Σωριάζει κάτω καὶ τὸν Γκαοὺρ καὶ τὸν Ταρζάν.

Ο ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

Ἀκούσαμε τρομαχτικό κρότο μέσα στὸ θόλο τοῦ κούφιου βουνού...

Τὶ νὰ ἦταν ἄραγε; Πῶς βρέθηκαν ἐκεῖ ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ποκοπίκο; Πῶς ὅταν γκρεμίστηκε ὁ Μποχάρ δὲν ἀκούστηκε κάτω ὁ βαρὺς γδοῦπος τοῦ τεράστιου κορμιοῦ του; Τὶ ἀπόγιναν ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμπούκα;

Τόσα, κι' ἄλλα τόσα, παράξενα πράγματα μένουν ἀκόμα ἀνεξήγητα.

Ἄς πάρουμε τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους:

Γιὰ θυμηθεῖτε:

Εἶναι μεσάνυχτα. Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμπούκα κάνουν ἡρωϊκὴ ἔξοδο ἀπ' τὴν ἱερὴ σπηλιά. Χύνονται σὰν μανιασμένα λιοντάρια πάνω στὰ μαῦρα «Φαντάσματα» τοῦ Μποχάρ. Τρομαχτικό μακελιὸ ἀρχίζει ἔξω!...

Ὁ Ποκοπίκο βρίσκει τὴν εὐκαιρία. Σετυπώνει ἀπ' τὴ μικρὴ καταπακτή. Τὸ σκάει. Τρέχει κατὰ τὸ μεγάλο ποτάμι. Τὸ Περνάει μὲ μικρὴ πηρόγα. Βγαίνει στὴν ἀντικρινὴ ὄχθη. Τραβάει κατὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Φτάνει ἐκεῖ. Φωνάζει γιὰ νὰ τοὺς ξυπνήσει:

— Ἔ, μάγκες! Ὁ κόσμος καίγεται κι' ἐσεῖς ροχαλίζετε;

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Μπέιμπυ κι' ἡ Χουχού, πετιῶνται ὀρθοί.

Ὁ νάνος τοὺς ἐξηγεῖ μὲ λίγα λόγια:

— Τὸ καὶ τό, πού λέτε! Κάτι

«Φαντάσματα» ἀδερφέ μου, τόσα μετὰ συγχωρήσιως! Ὁ Γκαοῦρ ἀκούει κι' ἡ Ταταμπούκα, κλάφτα χαράλαμπε! Ὅυτε φύλλος στὸν κόρφο τους νάμανε! Ἀντιλαβιόσαστε;

Ἡ Χουχού κυττάζει ξελιγωμένη τὸν Ποκοπίκο. Ψιθυρίζει μελιστάλακτα:

— Πολὺ μοῦ ἀδυνατίσες ἀντρακλά μου! Μήπως στεναχωρεῖσαι τώρα πού δὲν μέ γλέπεις; Θέλεις νάρθω κι' ἐγὼ ἐπὶ τῆς πέτρα Ζουγκλός;

Ὁ νάνος σηκώνει τὴ χερουκλα του. Τῆς κολλάει μιὰ στή μούρη. Ἀποκρίνεται στὸν ἴδιο τόνο:

— Ναι, κούκλα μου! Πολὺ σ' ἔχω ἀποθυμήσει!

Ἡ «μαῦρη γόησσα» γίνεται μαγροῦτι.

— Μὰ πού κακοφόρο νάχεις, χρυσό μου! Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας φουσάει καὶ ξεφουσάει. Λέει στὴ συντροφισσά του:

— Θὰ φύγω! Θὰ τρέξω νὰ σώσω τὸν ἀδερφό μου!

Ἡ Τζέιν κι' ὁ Μπέιμπυ ζητᾶνε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ὁ Ταρζάν τοὺς ἐμποδίζει.

Ἀμέσως φεύγει μὲ τὸν Ποκοπίκο. Τρέχουν. Φτάνουν στὸ μεγάλο ποτάμι. Μπαίνουν στὴ μικρὴ πηρόγα. Κάνουν νὰ τὸ περάσουν.

Ἀλίμονο! Αὐτὴ τὴ φορὰ τεράστιοι κροκόδειλοι χύνονται νὰ τοὺς ἀρπάξουν!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι ψύχραιμος! Ἀτρόμητος! Μὲ τὸ φονικὸ μαχαίρι τοῦ χτυπάει τὰ θεριὰ στὰ μάτια. Σκο-

τώνει τρία από δαῦτα!

Ὁ νάνος μένει ικανοποιημένος:

— Μπράβο! Ἀρχισες καὶ ξεσηκώνεις τὰ κόλπα μου! Θὰ γίνεις σπουδαίος!

Τέλος περνᾶνε τὸ ἐπικίνδυνο ποτάμι. Βγαίνουν στὴν Πέρα Ζούγκλα. Φτάνουν στὴν ἱερὴ σπηλιά.

Ἔχει πιά ξημερώσει καλά!

Ἡ σπηλιά εἶναι ἄδεια. Κανένας δὲν βρίσκεται μέσα.

Ψάχνουν τώρα στὰ γύρω χωριά τῶν ἰθαγενῶν. Στὰ χορταρένια καλύβια τους. Τὸ ἴδιο κι' ἐκεῖ. Παντοῦ ἐρημιὰ βασιλεύει.

Μιά μονάχα ζωντανὴ ψυχὴ βρίσκεται κάπου. Εἶναι ἓνας γέρος παράλυτος ἰθαγενής. Δὲν μπόρεσε ν' ἀκολουθήσει τοὺς ἄλλους στὸ φεγγιό.

Αὐτὸς τοὺς λέει τὰ καθέκαστα. Τοὺς μιλάει γιὰ τὴν ἐπιδρομὴ ποῦκαναν τὰ μεσάνυχτα τὰ «Φαντάσματα» τοῦ Μποχάρ. Τοὺς περιγράφει ποῦ εἶναι τὸ κούφιο βουνό.

Ὁ Ταρξάν κι' ὁ Ποκοπίκο τρέχουν πάλι. Φτάνουν κι' ἐκεῖ.

Ζυγώνουν στ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς. Ἀκοῦνε τὸν τρομαχτικὸ κρότο.

Καὶ νά: Ταυτόχρονα σχεδόν, φτάνουν στ' αὐτιά τους ἀπελπισμένα ξεφωνητά. Ἀπ' τ' ἄνοιγμα τοῦ κουφίου βουνοῦ βγαίνουν τρομαγμένα τὰ μαῦρα «Φαντάσματα» τοῦ Τερατάνθρωπου. Τρέχουν σὰν τρελλοὶ νὰ σωθοῦν.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κάνει ὑπεράνθρωπο πῆδημα. Ἀρπάζει ἓναν ἀπ' αὐτοὺς. Τὸν ρωτᾷ. Μαθαίνει πῶς ὁ Γκαοῦρ

κι' ἡ Ταταμποῦ βρίσκονται μέσα στὸ πέτρινο βουνό,

Στὸ μεταξὺ ξετριπώνει ἀπ' τὴ σπηλιά κι' ὁ κόντε Τζουτζούκος Ὁ γερμανὸς ἐντομολόγος εἶναι ἔξω φρενών. Ἐχασε τὴ χρυσόμανρη πεταλούδα του. Τοὺς ἐξηγεῖ:

— Προχωροῦσα σ' ἓναν κατηφορικὸ σκοτεινὸ διάδρομο. Ἐαφνικὰ χτυπᾶω σὲ μιὰ χοντρή πλάκα. Πέφτω κάτω. Παίρνει φωτιά τὸ κανονάκι μου! Μποῦμ! Ἡ στοργυλὴ μπάλ्ला του χτυπάει στὰ βράχια. Ἀνοίγει μιὰ τρύπα. Χύνονται νερά μέσα στὸ κούφιο βουνό! Ἀλίμονο! Τώρα θὰ πνιγεῖ ἡ... πεταλούδα μου!.. Ὁ Ποκοπίκο βρίσκει τὴν εὐκαιρία. Τοῦ κάνει πάλι τὴν πρόταση:

— Τὸ λοιπόν, μάγκα, τί θὰ γίνεις; Θὰ κάνουμε τὴν ἀλλαξά; Μὲ τὴ χατζάρα μου θάσαι ἥσυχος. Ποτές δὲν παίρνει φωτιά! Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τραβάει μαζί του τὸ νάνο. Μπαίνουν στ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς. Προχωροῦν πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ὁ σκοτεινὸς κατηφορικὸς διάδρομος μυρίζει τώρα μπαρούτι.

Γρήγορα φτάνουν στὴ μεγάλη βαριὰ πλάκα. Αὐτὴ ποῦχει κλείσει τὸ στενὸ πέρασμα. Αὐτὴ ποῦχει θάψει ζωντανούς τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν συντρόφισσά του.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ ὀρίδα τοῦ Τζουτζούκου ἔχει ἀνοίξει τὴν τρύπα. Τὰ νερά τῆς λίμνης ποὺ βρίσκονται ἀπὸ πάνω, χύνονται μ' ἀφάνταστη ὀρμῇ.

Περνᾶνε κάτω ἀπ' τὴ μεγάλη πλάκα. Τὴν ἔχουν μετακινήσει;

Ἡ θέση τῶν δυὸ συντρόφων γίνε-
ται τώρα ἀφάνταστα τραγική.

Ἐχει γείρει πρὸς τὰ πίσω.

Ὁ Ταρζάν κάνει υπεράνθρω-
πη προσπάθεια. Τὴ ρίχνει κάτω.
Λευτερώνει τ' ἀνοιγμα.

Τὰ ὀρμητικά νερά παρασέρ-
νουν τώρα τὸν Ἀρχοντα τῆς
Ζούγκλας καὶ τὸ νάνο. Τοὺς
φέρνουν κάτω. Στὸ μεγάλο θο-
λωτὸ ἀνοιγμα τοῦ κούφιου βου-
νοῦ.

Τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν πρὶν λίγο
στρωμένο μ' ἀνθρώπινα κόκκα-
λα. Τώρα ἔχει πλημμυρίσει. Εἶ-
ναι σωστὴ ὑπόγεια θάλασσα.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ποκοπίκο δὲν
πατώνουν. Ἀρχίζουν νὰ κολυ-
μπάνε.

Ὁ νάνος ἀναστενάζει.

— Ἀδερφέ μου, Μεγαλειότα-
τε, ξέρεις ποῦ βρισκόμαστε;

— Ποῦ;

— Στό... Αἰγαῖον πέλαγος!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
δὲν ἔχει ὀρεξὴ γι' ἀστεῖα. Κα-
θὼς κολυμπάει, σηκώνει τὸ κε-
φάλι του. Φωνάζει ὅσο πρὸ δυ-
νατὰ μπορεῖ. Ἡ τρομαχτικὴ φω-
νὴ του σχίζει τὸ σκοτάδι:

— Γκαοῦρ! Ταταμπούνου!

Ἀμέσως στριγγλίζει κι' ὁ Πο-
κοπίκο:

— Κουράγιο βρέεε! Ἐγὼ εἰμ'
ἐδῶ!

Τὰ παρακάτω τὰ εἶδαμε. Τ'
ἀκούσαμε:

Σὲ λίγες στιγμὲς πέφτει ἡ Τα-
ταμποῦ πρώτη. Δυνατὸς παφλα-
σμός τοῦ νεροῦ ἀντηγεῖ:

— Μπλούμ!

Ἀμέσως πέφτει κι' ὁ Γκαοῦρ.
Στὸ νερὸ γίνεται τώρα πρὸ δυ-
νατὸς σιματὰς.

Τὶ παράξενο ὅμως! Ταυτόχρο-
να σχεδὸν καὶ τρίτο κορμὶ γκρε-
μίζεται μὲ ὀρμὴ στὰ νερά. Ὁ
παφλασμός τώρα ἀκούγεται πρὸ
δυνατός!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κι' ἡ
πανώρια Ἑλληνίδα δὲν παθαί-
νουν καλὸ στὴν τραγικὴ πτώση
τους. Ποτὲ δὲν θὰμποροῦσαν
νὰ φανταστοῦν πὼς κάτω στὸ
τρομαχτικὸ βάραθρο θὰ τοὺς
περίμεναν τὰ σωτήρια νερά μιᾶς
ἀναπάντεχης λίμνης!

Τὸ κανονάκι τοῦ κόντε Τζου-
τζούκου τοὺς ἔχει σώσει γιὰ δεύ-
τερη φορὰ.

Ὁ καταρράχτης τοῦ νεροῦ τῆς
λίμνης ξεχύνεται ἀκόμα στὴν ἀ-
πέραντὴ ὑπόγεια καταπακτὴ. Ἡ
ἐπιπάνειά τοῦ νεροῦ σιγὰ-σιγὰ ἀ-

νεβαίνει. Φτάνει ψηλά. Μέχρι τη γῆ. Ἐκεῖ πού βρίσκεται κι' ἡ στάθμη τῆς λίμνης.

Ὁ Ταρζάν φωνάζει στοὶ σκοτάδι:

— Γκαοῦρ, Ταταμπού! Καὶ κάποιος ἄλλος βρίσκεται ἐδῶ! Πρὶν ἀπὸ λίγο χτύπησα πάνω σ' ἓνα τεράστιο κορμί!

Ὁ μικροσκοπικὸς Ποκοπίκο μουρμουρίζει βαριά:

— Καλὲ μὴ φοβοῦ, Μεγαλειότατε! Τοῦ λόγου μου θὰ ἤμανε!

Ὁ Γκαοῦρ ἔχει καταλάβει: Ὁ τρίτος ποῦπεςε στοὺ νερό θάνα ὁ ἀπαίσιος Μποχάρ.

Εἶναι ὅμως ἀνεξηγήτο μυστήριο: Πῶς ἔφτασε κάτω ἔτσι ἀργά; Πέρασε τόση ὥρα πού γκρεμίστηκε ἀπ' τὸ ψηλὸ στρογγυλὸ ἀνοιγμὰ τοῦ κρατήρα.

Νῶ τι εἶχε συμβεῖ:

Ὁ φριχτὸς Τερατάνθρωπος καθὼς ἔπεσε, κατάφερε νὰ πιαστεῖ, ἀμέσως πάλι, στοὺ χορτὸ· σχοῖνο. Γιά καλή του τύχη δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τὸ λύσει ἀκόμα.

Ἀπόμεινε κι' αὐτὸς κρεμμασμένος στοὺ κενό. Ἔτσι μόλις ἄκουσε τοὺς ἄλλους νὰ πέφτουν σὲ νερό, ξεθάρρεψε. Παράτησε τὰ χέρια του κι' ἐκεῖνος. Γκρεμίστηκε στὴν ἀναπάντεχη λίμνη.

Ὁ Γκαοῦρ φωνάζει τώρα στοὺ σκοτάδι:

— Κάντε γρήγορα ὅλοι! Πρέπει νὰ βγοῦμε ἔξω! Αὐτὸς πού βρίσκεται κοντά μας ἴσως νάνα ὁ Μποχάρ.

Ὅλοι κολυμπᾶνε πρὸς τὰ δεξιὰ. Βρίσκουν τὸ στενὸ ἀνοιγμὰ. Βγαίνουν στὸν ἀνηφορικὸ διάδρομο. Χαροπαλεύουν μέσα στὰ

νερά. Βγαίνουν ἔξω ἀπ' τ' ἀνοιγμὰ τῆς σπηλιάς. Περιμένουν νὰ φανεῖ κι' ὁ Τερατάνθρωπος.

Ὁ Ποκοπίκο φοβᾶται νὰ τὸν ἀντικρύσει. Θέλει νὰ τοὺς καταφέρει νὰ φύγουν:

— Τὸ λοιπὸν, μάγκες, θὰ σᾶς ξομολογηθῶ τὴν ἀμαρτάρὰ μου!

Ὁ Μποχάρως οὐδόλως πρόκειται νὰ ἐξέλθει ἐκ τῆς σπηλιάς.

Ἡ Ταταμπού εἶναι περιέργη:

— Γιατί;

Ὁ νάνος παίρνει ὕφος. Μουρμουρίζει βαριά:

— Καθότι κλᾶφτε τον! Ἐντὸς τοῦ ὑπογείου σκότους τὸν... ἔσφαξα!

Ὁ Ταρζάν λέει μὲ λίγα λόγια στὸν Γκαοῦρ πῶς βρέθηκε ἐκεῖ. Πῶς τὸ κανονάκι τοῦ κόντε Τζουτζούκου τέσωσε τὴν κατάσταση.

Ὁ ἀπαίσιος Μποχάρ χαροπαλεύει ἀκόμα στοὺ σκοτάδι καὶ στὰ νερά.

Τὸ τεράστιο κεφάλι του εἶναι ἀφάνταστα βαρὺ. Τὸν ἐμποδίζει νὰ στέκεται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Τὸν βουλιάζει κάτω. Ὅμως πάνω στὴν κορφή τοῦ κεφαλιοῦ του βρίσκεται πάντοτε ὁ μεγάλος φαρμακερὸς σκροπιός.

Τέλος ὁ τρομερὸς Τερατάνθρωπος καταφέρνει νὰ σωθεῖ. Σὲ κακὰ χάλια φτάνει στ' ἀνοιγμὰ τῆς σπηλιάς. Βγαίνει ἔξω.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸν ὑποδέχεται μ' ἓνα τρομαχτικὸ ρόπαλο. Κάνει νὰ τὸν χτυπήσει στοὺ κεφάλι!

Ὁ Μποχάρ προφταίνει. Πηδάει μ' ἀφάνταστη σβελτοσύνη. Ἀποφεύγει τὸ χτύπημα.

Ὁ Ταρζάν χύνεται νὰ τὴν

δυσκρατήσῃ. Ὁ μαῦρος Καννίβαλος τοῦ δίνει τρομερὴ σπρωξιά. Τὸν σωριάζει κάτω.

Ὅμως μὲ τὶς ἀπότομες κινήσεις ὁ τεράστιος σκροπιὸς ξεφεύγει ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Μποχάρ. Πέφτει πάνω στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ταρζάν στιγμὴ δὲν δειλιάζει. Ἀρπάζει τὸ φαρμακερὸ ἐρπετὸ ἀπ' τὶς τρομερὲς δαγκάνες του. Ἐκεῖνο σηκώνει τὴν τεράστια οὐρά του. Στὴν ἄκρη τῆς βρίσκεται τὸ θανατερὸ κεντρί. Κάνει νὰ τὸν χτυπήσῃ. Ὁ Γκαοὺρ νοιώθει τὴν τραγικὴ θέσιν πού βρίσκεται ὁ «ἀδελφός» του. Σηκώνει μὲ λύσσα τὸ φερό του ρόπαλο. Ἐτοιμάζεται νὰ χτυπήσῃ τὸ σκροπιό. Ὅμως διστάζει. Συγκρατιῖται δὲν κατεβάζει τὸ ρόπαλο. Βλέπει πὼς μαζὶ μὲ τὸ ἀπαίσιο ἐρπετὸ θὰ χτυπήσῃ καὶ τὸν Ταρζάν. Καὶ νὰ: Πετᾷ τώρα τὸ ρόπαλο. Γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, δὲν λογαριάζει τὴ ζωὴ του. Χύνεται ν' ἀρπάζει μὲ τὰ χέρια τὸ σκροπιό.

Τὸ ἴδιο πέφτει σὰν τρελλὴ νὰ κἀναι κι' ἡ Ταταμπού.

Ὅμως κι' οἱ δυὸ δὲν προφταίνουν.

Στὸ μεταξὺ ὁ Ποκοπίκο ἔχει τραβήξῃ τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Τὴν κατεβάζει μ' ἀφάνταστη ὁρμή. Κόβει τὴν ἄκρη τῆς οὐράς τοῦ σκροπιοῦ. Μαζὶ μὲ τὸ φαρμακερὸ κεντρί τῆς.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» τοὺς ἔχει σώσει ὅλους!

Σηκώνει ἀμέσως περήφανα τὸ κεφάλι. Λαλαεῖ ξανὰ σὰν κοκο-

ρόπουλο!

— Ζήτω ἐμένα! Ζήτω τῆς χατζάρας μου! Ζήτω καὶ τῶν δυονῶνε μας μαζί.

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γίγαντας ἀρπάζει πάλι ἀπὸ κάτω τὸ ρόπαλό του. Κάνει νὰ χτυπήσῃ τὸν ἀκίνδυνο τώρα σκροπιό.

Πάλι δὲν τὰ καταφέρνει.

Τὴν ἴδια στιγμὴ τρομαχτικὸ οὐρλιαχτὸ σχίζει τὸν ἄερα. Εἶναι ὁ τερατόμορφος Μποχάρ. Τρέχει σὰν τρελλὸς Γυρίζει νὰ ξαναπάρῃ τὸ σκροπιό του.

Ὁ Γκαοὺρ δὲν φοβᾶται κανένα! Ὁ Ταρζάν δὲν δειλιάζει ποτέ. Κι' οἱ δυὸ μαζὶ χύνονται μανιασμένοι στὸν ἀπαίσιο Τερατάνθρωπο.

Ὁ ἓνας μὲ ρόπαλο. Ὁ ἄλλος μὲ μαχαίρι. Τὸν χτυποῦν μ' ὀρμὴ καὶ λύσσα.

Ὅμως ὁ Μποχάρ εἶναι ἀφάνταστα δυνατός. Τίποτα δὲν μποροῦν νὰ τοῦ κάνουν.

Ἀκόμα κι' ἡ ἀτρόμητη Ταταμποὺ παίρνει μέρος στὴν ἐπίθεση. Τὸν χτυπάει στὸ τεράστιο κεφάλι μὲ μιά μεγάλη πέτρα.

Καὶ πάλι τίποτα. Ὁ Μποχάρ εἶναι ἄτρωτος!

Ὁ Ποκοπίκο παρακολουθεῖ γιὰ λίγες στιγμὲς τὸ κακὸ ποὺ γίνεται. Ὅμως ἀμέσως φεύγει ἱερομαγμένος. Κρύβεται στ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς τοῦ κούφιου βουνοῦ. Σίγουρος ἀπὸ ἐκεῖ κρυφοκυττάζει.

Ἡ τρομαχτικὴ πάλη πού γίνεται, δὲν κρατᾷ πολὺ. Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ φοβερός Μποχάρ βγαίνει νικητής.

Μὲ κλωτσιὰς καὶ κουτσουλιὰς καταφέρνει νὰ πετᾷ κάτω καὶ τοὺς τρεῖς ἀντίπαλους.

Ἀμέσως ἀρπάζει τὸν σκορπιὸ
τοῦ μὲ τὸ κορμμένο κεντρί. Τὸν
θρονιάζει πάλι στὸ τεράστιο κε-
φάλι του. Ξεκινάει. Τρέχει ἀλα-
φιασμένος!

Ὁ Τερατάνθρωπος δὲν φεύ-
γει γιατί φοβάται. "Ὁχι. Τὸ
σκορπιὸ θέλει νὰ σώσει. Γι-
ατὶ αὐτὸς εἶναι ἡ ψυχὴ του. Ἡ
φαιμακερὴ του ψυχὴ.

Σὲ τρεῖς μέρες στὴν ἀκρὴ τῆς
οὐρᾶς τοῦ ἀπαισίτου ἐρπετοῦ θὰ
ξαναφιντρώσει καινούργιο κεντρί.
Πιὸ δυνατό. Πιὸ θανατερό ἀπ'
τὸ πρῶτο!

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ πανώρια συν-
τρώφισά του εὐχαριστοῦν τὸν
Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— Ἐτρεξες ἀπὸ τόσο μακριὰ
γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσεις! Κινδύνε-
ψεις τὴ ζωὴ σου γιὰ νὰ μᾶς σώ-
σεις. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσουμε
τὴν καλωσύνη σου!

Ὁ Ταρζάν κυττάζει στὰ μάτια
τὸ μελαψὸ παλικίρι:

— Ἐλα Γκαοῦρ! Πᾶρε τὴ
συντρώφισά σου καὶ ξαναγινῶ-
στε στὸ βραχώδες βουνό σας!
Ἡ πέρα Ζούγκλα ἔχει φοβερὰ
θεριά. Τρομαχτικὰ τέρατα! Οἱ
κίνδυνοι ἐδῶ εἶναι ἀφάνταστα
μεγάλοι!

Ὁ Γκαοῦρ χαμηλώνει τὰ μά-
τια. Δὲν θέλει νὰ πικράνει τὸν
ἀδελφό του.

Τ' ἀποκρίνεται ἡ Ταταμπού:
Σ' εὐχαριστοῦμε Ταρζάν! Θὰ
μείνουμε ἀκόμα ἐδῶ... Μὴ ξε-
χνᾶς πῶς εἴμαστε Ἕλληνες! Μο-
νάχα στὴ δράση καὶ στὸν κίνδυ-
νο νοιῶθουμε τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἀναστενάζει βαθιά. Δὲν λέει τί-
ποτ' ἄλλο..

Ὁ Ποκοπικό ἀφήνει νὰ ξεμα-
κρύνει πολὺ ὁ Μποχάρ. Τέλος
βγαίνει μεγαλόπρεπα ἀπ' τὴν
κρυψώνα του. Ἀγριος! Βλοσυ-
ρὸς! Στὸ δεξιὸ χεῖρ σφίγγει μὲ
λύσσα τὴν τρομερὴ χιτῶνα
του!

Ψάχνει γύρω ἀνίσυχος τάχα.
Ρωτάει:

— Ποῦ εἶναι ὁ μπάριμπα Κέ-
φραλος; Ἐγὼ ἤθελα νὰ τὸν σφά-
ξω! Γιατί, μωρέ, τὸν ἀφήσατε
κι' ἔφυγε;

Ἡ πανώρια μελαψὴ Κόρη χα-
μογελάει. Τὸν κάνει γοῦστο:

— Ἀφοῦ ἤθελες νὰ τὸν σφά-
ξεις, ἄς καθόσουν ἐδῶ... Γιατί
ἔφυγες; Τί πήγες νὰ κάνεις στὴ
σπηλιά;

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας»
τὰ βρίσκει σκοῦρα. Δὲν ξέρει τί
ψέμμα νὰ βρεῖ. Καταλαβαίνει
πὼς θὰ γίνῃ ρεζίλι. Θὰ τὸν πε-
ράσουνε γιὰ δειλό.

Καὶ νὰ: Τὰ κομικὰ μάτια του
φωτίζονται παράξενα. Βρίσκει
τὴ δικηολογία.

Ἡ Ταταμπού τὸν ξαναρω-
τάει:

— Πέσ' μου λοιπόν; Τί πῆ-
γες νὰ κάνεις μέσα στὴ σπηλιά;

Ὁ Ποκοπικό ἀναστενάζει βα-
ριά. Διαμαρτύρεται:

— "Ὁχι, βρ' ἀδερφέ! Ὅλα θέ-
λετε νὰ τὰ μαθαίνετε; Οὔτε
πρὸς νεροῦ του δὲν μπορεῖ νὰ
πάει κανένας!...

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπημένοι μου φίλοι κι’ έχθροι :

Παρακολουθείστε από σήμερα τὸ καινούργιο πρωτότυπο ἀνάγνωσμά μας: «Ο ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ». Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα καὶ μεγαλειότερα ἔργα ποὺ ἔχω γράψει. Θὰ κρατήσει σὲ συνέχειες πάνω ἀπὸ τριάντα ἑβδομάδες. Τὸ κομμάτι ποὺ δημοσιεύεται σήμερα, κι’ αὐτὸ ποὺ θὰ δημοσιευτεῖ στὸ ἐπόμενο τεύχος, εἶναι ἡ εἰσαγωγή. Ἡ συναρπαστικὴ ὑπόθεση καὶ πλοκὴ τοῦ ἔργου ἀρχίζει ἀπὸ τὴν τρίτη συνέχεια καὶ μετὰ. Παρακολουθεῖστε ὅλοι μὲ ἐνδιαφέρον τὸν «ΠΥΡΓΟ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ». Δὲν θὰ μετανοιώσετε !

Εὐχαριστῶ τὶς φίλες καὶ τοὺς φίλους ποὺ μούστειλαν γιὰ τὴν γιορτὴ μου εὐχές, κάρτες, τηλεγραφήματα καὶ λουλούδια. Θὰ τοὺς εὐχαριστήσω κι’ ἕναν—ἕναν χωριστὰ μὲ γράμμα μου.

* *

Σὰς ἐπαναλαμβάνω ἐδῶ μερικὰ πράγματα ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὰ ξεχνάτε :

1) Τὶς ταυτότητες Φ. Ο. Γ., Φ.Ο.Τ. καὶ Φ.Ο.Π. τὶς προσφέρω στὰ παιδιά δωρεάν.

2) Ταυτότητες δικαιοῦνται μόνον ὅσοι εἶναι πραγματικοὶ ἀναγνώστες καὶ φίλοι μας. Δηλαδή ἐκεῖνοι ποὺ ἀγοράζουν κάθε Τρίτη τὸ τεύχος. Στὸ τεύχος ἀρ. 9 καὶ στὴ σελίδα ἀρ. 28 γράφω σχετικὲς λεπτομέρειες.

3) Ὅσοι ἔχετε ἀποκτήσει ταυτότητα, μπορείτε ν’ ἀγοράζετε μόνον ἀπ’ τὰ Γραφεῖα μας ὅλα

Σὰς ὁμιλεῖ
ὁ Κ^{ος} Νίκος

τὰ παλαιὰ τεύχη πρὸς δρχ. 1500. Λεπτομέρειες καὶ γι’ αὐτὸ τὸ ζήτημα γράφω στὸ προηγούμενο τεύχος ἀρ. 9.

4) Ὅσοι θέλουν ν’ ἀποκτήσουν κονκάρδα Γκαούρ. Ταξάν, ἢ Ποκοπίκο, ἂς στείλουν 3.000 δραχμὲς ὅταν συγκεντρωθεῖ τὸ ποσὸν ποὺ χρειάζεται, θὰ γίνῃ ἡ παράγγελία στὸ Ἐργαστάσιο.

5) Ἡ «τευχάρα» τοῦ Ποκοπίκο ἐτοιμάζεται πυρετωδῶς. Θὰ κυκλοφορήσῃ γρήγορα.

6) Ὅσοι μ’ ἀγαπάτε μὴ μοῦ γράφετε τόσο συχνὰ χωρὶς νὰ βάζετε στὰ φάκελλα γραμματόσημα. Θὰ τρελλαθῶ ! Τὸ ταμεῖο τοῦ Περιδικιοῦ σας ἔχει φτάσει

νά πληρώνει γι' αὐτὴ τὴ δουλειά,
ἐκατὸ χιλιάδες τὴν ἡμέρα.

7) Τὸ ἐπόμενο τεύχος «Ο ΘΕ-
ΟΣ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΦΩΤΙΑΣ»
εἶναι καὶ τὸ ἐξαιρετικὸ σὲ κεί-
μενο καὶ εἰκονογράφηση. Θ' ἀ-
φήσει ἐποχή.

8) Σὲ ὅσους μοῦ γράφουν ἀ-
παντῶ μὲ ἰδιόχειρην ἐπιστολή μου.

Αὐτὰ μὲ λίγα λόγια. Σᾶς εὐ-
χαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ
ἐνδιαφέρον σας.

Ο Κος ΝΙΚΟΣ

Υ Γ. Μὴ ξεχνᾶτε τὴν «ΠΙ-
ΝΑΚΟΘΗΚΗ» μας. Οἱ χίλιες
μόνο σειρὲς ποὺ ἔχουν τυπωθεῖ
θὰ ἐξαντληθοῦν γρήγορα.

Η ΣΤΗΛΑΡΑ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΥ

Ο ΜΙΑΩ

ΕΓΩ, ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΑΦΕΝΤΙΑ ΜΟΥ

Ο Λ Ε !

Ἀγαπητά μου Μικρόβια !

Καλὰ ντέ ! Μὴν κάνετ' ἔτσι !
Ἡ «Ποκοπικοτευχάρα» ἅπαξ
καὶ τὸ εἶπον θὰ κυκλοφορήσει
συντόμως ! Διατὶ ἀδημονεῖτε ὡς-
περ ξελιγωμένοι ; Μὲ ταράξατε
στὶς ἐπιστολάρες !

Κατωτέρω ἀποθέτω μίαν ἐξ
αὐτῶν τῶν ἐπιστολῶρων διὰ τὰ
περαιτέρω :

*«Τρομερὲ κνηγὲ ἀγρίων Μπα-
κλαβᾶδων :*

*Ἡ βγάξεις τὴν ἀείμνηστη
τευχάρα σου ἐντὸς τριῶν ἡμε-
ρῶν, ἢ ἔρχομαι καὶ κάνω τὸ
σβέρκο σου ν' ἀλλοιθωρίσει ἐν
τῆς στρακός ! Γιὰ μεγάλα κο-
ροῖδα μᾶς ἔχεις ἐκλάβει, ἀδερ-
φέ μου ! Τοῦ λόγου μου τυγ-
χάνω πολὺ σέριτικος νταῆς. Ἐ-
ὰν δὲν εἰσακούσεις τὴν παρὰ-
κλήσῃ μου, θὰ σέ πατήσω σὰν
κορηό. Τὸ λοιπὸν λάβε τὰ μέ-*

*τρα σου... γιὰ τὸ φέρετρο. Κα-
θότι λίαν προσεχῶς « μ α κ α
ρ ι τ ε ὑ ε σ α ι » κι' αἰωνία
σου ἡ μνήμη !*

*Ἐκατὰ βάθον, γιὰ νὰ ξέρεις,
εἶμαι παιδάκι φίνο καὶ διαπρε-
πές ! Τὸ μόνο μου ἐλάττωμα
νὰ φονεύω !*

Ἔτερον οὐδαμῶς

ΚΩΤΣΟΣ ΤΡΟΜΑΡΑΣ.

*Ἀδερφέ μου Κῶτσο, ἐν τάξει !
Ὅποτε γουστάρεις ἀναμένω ἐπί-
σκεψῇ ! Κόπιασε μάγκα καὶ μὴ
φοβοῦ. Τοὺς νταῆδες σὰν καὶ
λόγου σου δὲν τοὺς παιδεύω...
Τοὺς σφάξω μὲ τὸ μαλθακό !*

Γιὰ σας ἔχνη ἐλάχιστα

ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΣ

Διπλωματοῦχος Σφάχτης
τῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων !

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

πρωτότυπη
Φαντασία,
για παιδιά

ΤΟ ΚΑΛΥΒΙ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

Φτωχιά! Βασανισμένη! Ξερη-
μη στὸν κόσμο ἢ γρηά Μέλπω...
Ζή σ' ἓνα μικρὸ πεντακάθαρο
καλυβάκι...

Νά, ἐκεῖ πάνω: Στὴν ἄκρη
τῆς ἀνηφορικῆς στράτας. Πολύ
κοντὰ στὸ δάσος μὲ τίς γέρινες
βελανιδιές.

Μόνη ἢ καλὴ γρηούλα, μὲ τ'
ἀδύναμα κοκαλιάρικα χεράκια
τῆς, ἔχει χτίσει τὸ φτωχικὸ κα-
λύβι. Μονάχη τόχει σκεπάσει μὲ
καλάμια. Πικροδαφνόκλαδα καὶ
χῶμα!

Μοναδικὴ συντροφιά τῆς ἔχει
μιὰ καλὴ κι' ἡσυχὴ μαύρη κοτ-
τούλα. Τὴν Κοκόκω, ὅπως τὴ
φωνάζει. Κι' ἓνα κακὸ κι' ἄτα-
χτο ἔγγονάκι. Τὸν Ἀρσένη.

Ἡ γρηά Μέλπω μαζεύει ἄγρια
χορτά στὸ βουνό. Μανιτάρια
στὸ δάσος... Μέρα παρὰ μέρα
κατεβαίνει στὴ χώρα. Τὰ που-
λάει...

Μὲ τὰ λιγοστὰ χρήματα ποὺ
κερδίζει, παίρνει ψωμί καὶ προ-
σφάγι γιὰ τὸν ἔγγονό τῆς. Παίρ-
νει καὶ καλαμπόκι γιὰ τὴν ἀγα-

πημένη τῆς κοττούλα.

Γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς δὲν νοιά-
ζεται πολὺ. Ζῇ μὲ τ' ἄγρια χορ-
ταράκια ποὺ μαζεύει στὶς ἔρη-
μιές. Στὶς ἔρημιές ποὺ τόσες καὶ
τόσες φορές ἔχει ποτίσει μὲ τὰ
πικρά τῆς δάκρυα.

Ἄλλοτε, πρὶν ἀπὸ χρόνια, ἦ-
ταν κι' αὐτὴ χαρούμενὴ κι' εὐ-
τυχισμένη. Μὲ φαμίλια. Μὲ σπι-
τικό...

Φτωχικὰ βέβαια περνοῦσαν
πάντα. Ὅμως ἡ φτώχεια τοὺς
τότε, μονάχα τὰ περιττὰ τοὺς
στεροῦσε!

Ἀκούστε τὴν τραγικὴ τῆς
ἱστορία:

.....

Τίμιος ξυλοκόπος ὁ γέρω σύν-
τροφος τῆς ζωῆς τῆς. Δούλευε
ἀκούραστος τὸ βαρὺ τσεκούρι.
Ἐπερεπε νὰ φέρει βόλτα τὸ σπι-
τικό του.

Ἀφέντης σ' ὀλόκληρὴν τὴν πε-
ριοχή, ἦταν ὁ ἄρχοντας Ροδόλ-
φος. Πλούσιος, παντοδύναμος!
Ὅμως κακὸς κι' ἄδικος ἄνθρω-
πος.

Ἐνα πρωὶ μεθυσμένος ὅπως

πάντα, βγαίνει στο δάσος νά κυνηγήσει λάφια...

Καί νά : Βλέπει τὸ γερωξυλοκόπο νά δουλεύει. Ἀλίμονο ! Τὰ θολὰ μάτια του τὸν περνᾶνε γι' ἄγριον...

Τεντώνει τὸ τόξο. Ρίχνει τὴν φαρμακερὴ σαῖτα. Τρουπάει, πέρα γιὰ πέρα, τὴν καρδιά τ' ἄμοιρου δουλευτή !

Ὁ μονάκριβος γιὸς τῆς γοῆς Μέλπως, ὁ Διαμάντης μαθαίνει τὸν ἄδικο χαμὸ τοῦ πατέρα του.

Εἶναι πανώριον κι' ἀτρόμητο πυλικάρι !

Ἀμέσως ἀρπάζει ἓνα μαχαίρι. Τρέχει σὰν τρελλὸς σιὸν Πύργον τοῦ φονιά. Θέλει νά πάρει πίσω τὸ αἷμα τοῦ πατέρα του.

Μὰ ὁ κακὸς Ἀρχοντας εἶναι δυνατός ! Τί μπορεί νά τοῦ κάνει τὸ φτωχὸ πυλικάρι ; Ὅσο ἀτρόμητη κι' ἂν εἶναι ἡ περήφανη καρδιά του ! Ὅσο κι' φτερό τὸ τίμιο μαχαίρι του !

Ὁ Ροδόλφος διατάζει τοὺς σιδερόφρακτους ἱππότες του. Τὸν ἄλυσσοδένουν. Τὸν μαστιγώνει μὲ λύσσα ὁ ἴδιος. Ὑστερὰ τὸν πετάει γιὰ πάντα στὰ ὕγρὰ καὶ σκοτεινὰ μπουντρούμια τοῦ τρομακτικοῦ μαύρου Πύργου του.

Ὅμως ὁ ἀπαίσιος Ἀρχοντας δὲν σταματᾷ μέχρις ἐδῶ. Ἡ φαρμακερὴ καρδιά του διψᾷ ἀκόμα γιὰ ἐκδίκηση.

Πηδαίει στ' ἄγριο ἄτι του. Τρέχει στοῦ δάσος τῶν γίρικων βελανιδιῶν. Φτάνει στὴν καλύβα τοῦ Διαμάντη. Ἀρπάζει τὴν ὁμορφὴν κι' εὐγενικὰ γυναῖκα του. Τὴ Χρυσίνα. Ἡ ἄμοιρη κρατᾷ ἐπὶ τὴν ἀγκαλιά της, βυζανιάρικο μωρὸ ἄκόμα, τὸν Ἀρσένη.

Ὁ Ροδόλφος βάζει φωτιά στὸ

Ὁ Ἀρχοντας Ροδόλφος ρίχνει τὴν φαρμακερὴ σαῖτα του. Τρουπάει τὴν καρδιά τοῦ γέρω ξυλοκόπου.

σπιτικό τους. Τὸ καίει πέρα γιὰ πέρα !

Τὴ γοῆα δὲν τὴν πειράζει. Τὴν ἀφήνει νά σχίζει τὰ στήθια της ! Νά ξεριζώνει τὰ μαλλιά της !

Ἡ δυστυχισμένη μάννα πέφτει στὴ γῆ. Φιλᾷ τὰ ποδάρια του. Λασιώνει τὸ χῶμα μὲ τὰ δάκρυά της. Τὸν παρακαλεῖ :

— Λυπήσου με Ἀρχοντά μου ! Χάρισέ μου τὸ θάνατο. Μὴ μ' ἀφήνεις νά ζήσω μονάχη στὸν κόσμον !

Ὁ Ροδόλφος πετάει στ' ἄλογό του τὴν ὁμορφὴν μάννα μὲ τὴν

μωρό. Πηδάει κι' αὐτὸς ἐπάνω.
Μουγγρίζει ἀπαίσια :

— Μὴ μὲ παρακαλᾷς νὰ σὲ σκοτώσω γρηὰ Στρίγγλα... Τέτοιο καλὸ δὲν θὰ τὸ βρεῖς ἀπὸ μένα... Θὰ σ' ἀφήσω ζωντανή. Θέλω νὰ βασανίζεσαι Ὁ πόνος νὰ σπαράξει μέρα—νύχτα τὴν καρδιά σου. Τ' ἀστέρευστο δάκρυ νὰ σβύσει μὲ τὸν καιρὸ τῇ θορῇ τῶν ματιῶν σου. Σχίσε τὰ στήθια σου ! Ξερίζωσε τὰ μαλλιά σου. Ἡ ψυχὴ μου, καθὼς σὲ βλέπω, γλυκαίνεται ! Σὰν τὴ μέλισσα ποὺ βουτάει στὸ γινώμενο λούλουδο !

Ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος σπηρουνίζει τώρα τὸ μαῦρο ἄτι του. Ξεκινάει. Τρέχει σὰν ἀστραπή !

Ἡ ἄμοιρη Χρυσίνα κρέμμεται ἀπ' τὴ σέλα τοῦ χροοστολισμένου ληστή Παοχίζει ἀπεγνωσμένα νὰ συγκρατηθεῖ στὸν τρελλὸ καλπασμὸ τ' ἀλόγου. Νὰ κρατήσει καὶ στὴν ἀγκαλιά τ' ἀγαπημένο σπλάχνο της. Τὸν Ἀρσένη.

Ἀλίμονο ! Δὲν τὰ καταφέρει μέχοι τέλος.

Σὲ μιὰ στιγμή τ' ἄτι τοῦ κακοῦργου πηδάει κάποιο φαρδὺ ποτάμι. Τὸ δυστυχισμένο μωρὸ ξεφεύγει ἀπ' τὰ χέρια της. Γκρεμοσακίζεται στὶς πέτρες καὶ στὰ χώματα.

Ὁ Ἀρχοντας Ροδόλφος καγχαίνει πάλι σατανικά. Σπηρουνίζει μὲ πιότερη λύσσα τ' ἀλόγο τοῦ.

Ἡ Χρυσίνα ξεφωνίζει σπαρχτικά. Θέλει νὰ γκρεμιστεῖ κι' αὐτὴ κάτω. Νὰ βρεῖ τὸ χαμένο παιδί της.

Ὁ κακακοῦργος τὴ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του. Τὴ συγκρα-

τεῖ. Μουγγρίζει πάλι :

— Τὸ παιδί σου, σκοτώθηκε πιά ! .. Χαμένος κόπος νὰ γυρίσουμε πίσω. . .

Ἡ ἄμοιρη μάννα βγάζει μιὰ τελευταία πνιγμένη φωνή :

— Χτῆνος !

Γέρνει λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιά του.

* Ἐχουν περάσει λίγες ὥρες ἀπ' τὴν πάρα πάνω συμφορά.

Ἡ δυστυχισμένη γρηὰ Μέλπω κάθεται κάτω ἀπὸ μιὰ ἀπέραντη ἀγριοβελανιδιά. Ἀντίκρυ στὰ χαλάσματα τοῦ καμμένου φτωχικοῦ τοῦς.

Βρογὴ τὰ δακρυὰ της τρέχουν στὴ ρίζα τοῦ θεόρατου δέντρου. Λὲς καὶ θέλει νὰ τὸ ποτίσει μὲ τὸ φαρμάκι τοῦ πόνου της. Νὰ τὸ ξεράνει ! .. Γιατὶ αὐτὸ μονάχα στάθηκε μάρτυρας τῆς φοιχτῆς της συμφορᾶς. Κι' ὅμως δὲν ἄπλωσε τὰ φιδίσια κλαδιά του. Δὲν ἐπνίξε τὸν ἀπαίσιο κακοῦργο !

Ξαφνικά τὰ θολὰ μάτια τῆς γρηούλας καὶ ξεχωρίζουν.

Εἶναι μιὰ μαύρη, κατάμαυρη κόττα. Φτάνει κοντά. Σηκώνει τὸ κεφάλι. Κακαρίζει παρᾶξενα :

— Κοκοκόκο ! Κοκοκόκο ! Κοκοκό !

Περίεργο ! Ἡ γρηὰ Μέλπω ποτὲ δὲν εἶχε κόττες. Οὔτε κοντὰ βρίσκεται κανένα χωριό. Πῶς βρέθηκε ἐκεῖ αὐτὸ τὸ ζωντανό ;

Ἡ κοττούλα κυττάζει στὰ μάτια τῇ γρηούλα. Συνεχίζει τ' ἀλόκοτο κακάρισμα.

Ἡ Μέλπω παραξενεύεται. Ρωτάει :

— Τί ζητᾷς ἀπὸ μένα τὴν ἄ-

Τὸ μωρὸ ξεφεύγει ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄμοιρης μάννας. Γκρεμοτσακίζεται στὶς πέτρες καὶ στὰ χώματα.

μοιρη, καλή μου κοττούλα ;

Τὸ μαῦρο πουλὶ ξεθαρρεύει τώρα. Ζυγώνει ἀκόμα πιδ πολὺ. Τσιμπάει τὴν ἄκρη τῆς ποδιᾶς της. Πασχίζει νὰ δείξει στὴ γρηούλα πὼς πρέπει νὰ σηκωθεί. Νὰ τὴν ἀκολουθήσει.

Ἡ χαροκαμμένη γυναῖκα σηκώνεται. Προχωρεῖ ἀργά. Ἀκολουθεῖ τὸ παράξενο πουλερικό. Ὅμως γρήγορα μετανοιώνει. Σταματᾷ ἀναποφάσιστα.

Ἡ κόττα γυρίζει. Τσιμπάει πάλι τὴν ἄκρη τῆς ποδιᾶς της. Τὴν ξανατραβάει. Ἡ γρηά παίρνει γρήγορα τὴν ἀπόφαση. Τὴν ἀκολουθεῖ ἀποφασιστικά :

— Ποῦ ξέρω ; Μπορεῖ νὰ ναι σταλμένη κι' ἀπὸ Θεοῦ !

Γιὰ ὥρα πολλή προχωροῦν σ'

ἓνα στενὸ μονοπάτι. Πάνω του φαίνονται καθαρά φρέσκοις πατημάσιες ἀλόγου.

Ξαφνικὰ ἡ Μέλπω ἀναταράζεται. Γνώριμο κλαψάρισμα μωροῦ φτάνει στ' αὐτιά της.

Ἡ ἄμοιρη γρηούλα νοιώθει τ' ἀδύναμα πόδια της νὰ κάνουν φτερά. Τρέχει ἀλαφιασμένη. Καὶ νά : Πίσω ἀπὸ μεγάλον θάμνον βρίσκει τὸ ἐγγονάκι της. Καταχτυπημένο. Γεμάτον αἵματα ! Ὅμως ἀκόμα ζωντανό !

Τ' ἀρπάζει τρελλή ἀπὸ χαρά. Ψιθυρίζει δακρυσμένη :

— Σ' εὐχαριστῶ Χριστέ ! Ξανασφίγγω στὴν ἀγκαλιὰ τὸ χαμένο παιδί τοῦ παιδιοῦ μου !

Ἡ παράξενη μαύρη κόττα παρακολουθεῖ ἀκίνητη τὴ σκηνή.

Κρατάει σηκωμένο ψηλά τὸ κεφάλι. Σάν νάναι περήφανη γι' αὐτὸ ποῦκανε.

Ἡ γρηά Μέλπω κρῦβει στὸν κόρφο της τὸ μωρό. Γυρίζει πάλι στὸ δάσος. Κοντὰ στὸ καμμένο σπιτικό τους. Τὰ μαῦρα του χαλάσματα ἀκόμα καπνίζουν.

Ἡ Κοττούλα δὲν τὴν ἀφήνει στιγμή. Ὅλο στὸ πλάϊ της βρίσκεται.

Ἡ γερόντισσα βρῖσκει μιὰ μεγάλη ζεστὴ κουφάλα δέντρου. Ἐκεῖ χώνεται ἡ ἀμοιρη. Ἐκεῖ ζητάει νὰ προστατέψει τὸ μωρό. Νὰ περιποιηθεῖ μὲ γιαιοσύφια τὶς πληγές του.

Λέει δακρυσιμένη καὶ στὸ μαῦρο πουλί :

— Σ' εὐχαριστῶ, καλὴ μου Κοττούλα ! Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ καλὸ πὺν ποῦκανε. Μείνε ἂν θέλεις κοντὰ μας. Μαζὶ θὰ μοιραζόμαστε τὸν πόνο καὶ τὴν χαρὰ.

Ἡ παράξενη Κόττα κακαρίζει :

— Κοκοκόκο ! Κοκοκόκο !

Σάν νὰ καταλαβαίνει τὰ λόγια πὺν ἀκούει. Σάν νὰ συμφωνεῖ.

ΕΝΑ ΑΠΑΙΣΙΟ ΠΑΙΔΙ

Δώδεκα ὀλάκερα χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τότες...

Ἡ ἀμοιρη γρηούλα ζῇ πάντα μὲ τὴν καρδιὰ ματωμένη. Ὁ ἄδικος χαμὸς τοῦ καλοῦ της διαμάντη καὶ τῆς ἀγαπημένης της Χρυσίνας, τὴν ἔχει συντρίψει.

Μοναδική της χαρὰ καὶ παρηγόρια εἶναι ἡ παράξενη μαῦρη κόττα. Σιγὰ-σιγὰ τὴν ἔχει ἀγαπήσει πολὺ. Πιότερο ἀπὸ κάθε τὶ στὸν κόσμῳ!

Ὁ Ἀρσένης, τὸ ἐγγονάκι της,

εἶναι τώρα πάνω ἀπὸ δώδεκα χρόνων παλικάρι. Γεμάτο ὁμορφιά, δύναμη, μὰ κι' ἐλαττώματα...

Αὐτὰ εἶναι πὺν τὸν κάνουν τόσο ἀπαίσιο. Τόσο ἀποκρουστικὸ σ' ἐκείνους πὺν τὸν πλησιάζουν.

Ἐνας θεὸς μονάχα ξέρει τὶ τράβηξε ἡ ἀμοιρη γιὰ τὸν γιὰ νὰ τὸν ἀναστήσει.

Τὰ χέρια της τσάκισαν στὴ δουλειά. Τὰ πόδια της πιάστηκαν στοὺς δρόμους.

Ἀφήστε τὰ μάτια της. Αὐτὰ ἔχουν ἀρχίσει νὰ χάνουν τὸ φῶς τους. Τὸ θολὸ κι' ἀστέρευστο δάκρυ μέρα μὲ τὴν μέρα τὰ σκοτεινιάζει πιότερο.

Κι' ὅμως ὁ Ἀρσένης τῆς δείχνει ἀφάνταστὴ ἀχαριστία. Τῆς φέρονται μ' ἄσχημο τρόπο. Δὲν λογαριάζει πῶς τῆς χρωστάει τὴν ζωὴ. Οὔτε κὰν σέβεται τὴν ἡλικία της.

Εἶναι τεμπέλης. Ψεύτης. Λαίμαργος. Ἀκόμα κι' ἀφάνταστα ἀπαιτητικὸς.

Ἡ γρηά Μέλπω ἔχει καταντήσει σκλάβα του. Δουλεύει γιὰ νὰ τὸν ταῖζει. Νὰ τὸν ποτίζει. Νὰ ικανοποιεῖ τὶς παράλογες ἀξιώσεις του.

Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ἡ γρηούλα τὸν βγάζει ἀπ' τὴν καρδιὰ της. Ἡ ἀγάπη της ἀγκαλιάζει τώρα μονάχα τὴν ὁμορφὴ μαῦρη κοττούλα.

Μὰ δὲν ἔχει κι' ἄδικο νὰ τὴν ἀγαπᾷ τόσο. Ἡ Κοκοκόκω δὲν μοιάζει μὲ τὶς κόττες πὺν ξέρουμε. Αὐτὸ τὸ παράξενο πουλὶ ἔχει μυαλό. Καὶ πολὺ σοφὸ μάλιστα. Ξέρει ἀκόμα νὰ μιλάει. Νὰ κουβεντιάζει. Ὅχι βέβαια

— Σήμερα είναι Μεγάλη Πέμπτη κοττούλα μου. Πρέπει να βιάσω κόκκινα τ' αυγουλάκια σου.

μ' ανθρώπινη λαλιά. Μά' με μιὰ γλώσσα αλόκοτη. Τή γλώσσα τῶν πουλιῶν.

Ἡ γριὰ Μέλπω μὲ τὸν καιρὸ ἔχει συνηθίσει τὴν καταλαβαίνει.

Μιά μέρα ἡ μαύρη κόττα τὴ ρωτᾷ με κακαρίσματα:

— Καλή μου κυρά! Μέρα-νύχτα σ' ἀκούω ν' ἀναστενάξεις. Βλέπω τ' ἀτέλειωτο πικρὸ δάκρυ πὺν τρέχει ἀπ' τὰ μάτια σου! Νοιώθω τὸν πόνο τῆς βασανισμένης σου καρδιάς. Γιατὶ λοιπὸν δὲν ζητᾷς ἀπ' τὸν καλὸ θεοῦλη νὰ πάρει τὴν ψυχὴ σου;

Γιατὶ δὲν ζητᾷς νὰ ἡσυχάσῃς ἀπ' τὰ βάσανα τῆς ἀχαρῆς ζωῆς;

Ἡ γριὰ Μέλπω κάθεται, ὅπως πάντα, πλάϊ στὴ μισοσβυσμένη γωνιά τοῦ τωρινοῦ καλυβιοῦ της. Κεντάει παράξενα μικρὰ σχέδια πάνω σ' ἓνα μετὰ-ξωτὸ μαντήλι. Ἀποκρίνεται:

— Δὲν θέλω νὰ πεθάνω, κοττούλα μου. Θέλω νὰ ζήσω ἀκόμα τόσα κι' ἄλλα τόσα χρόνια... Ἄς ὑποφέρω κι' ἄς βασανίζομαι... Εἶναι πολὺ γλυκὸ νὰ πονᾷ κανεὶς γι' αὐτοὺς ποὺ ἀγαπάει.. Ὑστερα, ἀκούω πάντα μέσα μου μιὰ παράξενη μακρυνὴ φωνή. Μοῦ λέει πὼς κάποτε, μὲ τὰ θολὰ μάτια μου θὰ ξαναδῶ τὰ χαμένα μου παιδιά. Τὸ Διαμάντι μου καὶ τὴ Χρυσίνα μου. Πὼς θὰ τὰ ξανασφίξω μιὰ φορὰ ἀκόμα, στὴν ὄρφανεμένη μου ἀγκαλιά... Ἔ, ὅταν θὰ γίνῃ αὐτὸ-μακάρι κι' αὔριο-τότε ὁ καλὸς θεὸς ἄς πάρει τὴ βασανισμένη μου ψυχὴ. Μπορεῖ νὰ ἔζησα πονεμένη, μὰ θὰ πεθάνω χαρούμενη.

Κι' ὅμως! Δὲν εἶναι ἀπ' τὴ μοίρα γραφτὸ νὰ νοιώσει αὐτὴ τὴ χαρὰ στὴ ζωὴ της.

ΠΑΡΑΜΟΝΕΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

Μέρα παρὰ μέρα ἡ καλὴ Κοκόκο, γεννάει ἓνα ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι αυγουλάκι.

Κάθε τόσο ἡ γριὰ-Μέλπω καταφέρνει νὰ μαζέψῃ δυὸ-τρία αυγά. Τὰ περισσότερα τ' ἀρπάζει καὶ τὰ ρουφάει ὁ κακὸς Ἀρσένης.

Ἡ ἄμοιρη γερόντισσα βάζει τ' αυγά σ' ἓνα καλάθι Παρκαλάει τὴν Κοττούλα :

(Συνέχεια στὸ ἄλλο τεῦχος)

Μ Π Ο Υ Μ Μ Μ !!!
Τὴν ἐρχόμενη ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1951
Κυκλοφορεῖ ἐπὶ τέλους ἡ πολυθρύλητη
ΤΕΥΧΑΡΑ ΤΟΥ ΦΟΒΕΡΟΥ & ΤΡΟΜΕΡΟΥ
ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΥ

Τὸ εὐθυμογραφικὸ Περιοδικὸ πὸν περιμένει μὲ ἀγωνία
ὀλόκληρη ἡ Ἑλλάδα!
Γιὰ νὰ τὸ ἀναγνώρισετε στὰ Περίπτερα, σὰς παραθέτουμε
σὲ μικρογραφία τὸν τίτλο του:

Ποτὲ στὴν Ἑλλάδα δὲν ἔχει κυκλοφορήσει ἀνάγνωσμα μὲ τό-
σο συναρπαστικὲς καὶ ξεκαρδιστικὲς περιπέτειες ὅπως ὁ

« Π Ο Κ Ο Π Ι Κ Ο »

Γραμμένο ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ
«Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ» θὰ κυκλοφορεῖ τακτικὰ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑ-
ΣΚΕΥΗ σ' ὀλόκληρη τὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ Ἐξωτερικόν.
ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ 1.000 ΜΟΝΟΝ

« Γ Κ Α Ο Υ Ρ - Τ Α Ρ Ζ Α Ν »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΙΝΗΣ
Ἀριθμ. τεύχους 10 Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1951

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ:

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:

Γιὰ τὴν σύνταξη καὶ ἐκδόση: **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**
Ὁδὸς Ἁγίου Μελετίου 93.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20
Προσωρινὰ Γραφεῖα:

Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ — Ἀναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ
— (Πίσω ἀπ' τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιὰ ἓνα χρόνο δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ δσους ἀνήκουν σὲ Ὁμάδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, δρχ 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000